

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

1876

[ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΡΜ. ΦΡ. 8.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον της Έστιας: Όδος Σταδίου, 6.

1876.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Δεύτερος

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοθ. γρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχ. ἀπὸ 1 ταν. ἰανουαρίου ἔτους καὶ εἰς ἑξῆς — Τριμῆ πρὸς γρ. 30 — Γραμ. τῆς Διοικήσεως: Ὁδ. Κηφισοῦ, 8.

6 Δεκεμβρίου 1876

Ἡ 31 Δεκεμβρίου λήγει τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἑστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐγκαταστήσῃσι λαμβάνοντες τὴν Ἑστίαν καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως πρὸς τὴν Διοίκουσαν αὐτῆς τὸ τίμημα τῆς συνδρομῆς, ὥπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΑΤΡΙΚΙΟΝ ΒΛΑΚ
Συγγραμ. 161 σελ., 759.

Τὸ ἔμπόριον.

Ἐσπέρην τινὰ κυριακῆς πολλοὶ γείτονες συνήλθον, κατὰ τὴν συνήθειαν, ὑπὸ τὴν φιλόφρον' τὴν φορὰν ταύτην συνεζήτουν τὴν σπουδαίω-τητα τῶν διαφορῶν ἐπαγγελμάτων καὶ φυσικὰ ἕκαστος εὗρισκε τὸ ἑδικόν του τὸ χρησιμώτερον πάντων.

Ὁ διδάσκαλος ἤκουε μειδιῶν, ἀλλ' ἔταν ὁ διάλογος ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ζωηρότητα, τότε ἔλαβε τὴν λόγον.

— Θὰ σὰς διηγήθῃ μὲθόν τινα, εἶπεν, ὁ 5-ποῖος θὰ σὰς κάμῃ νὰ συμφωνήσετε ὅλοι σας.

Μίαν ἡμέραν τὰ μέλη — αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες — ἐπανέστησαν κατὰ τοῦ στομάχου. Ὁ ὀκνηρὸς δὲν κάμνει τίποτε, εἶπον, καὶ μόνον ἡμῖς ἐργαζόμεθα. Τῷ δίδομεν νὰ τρώγῃ καὶ διασκαδάζει μόνον νὰ χωνεύῃ καὶ οὐδὲν πλέον. Αἱ χεῖρες λοιπὸν καὶ οἱ πόδες ἐσυμφώνησαν νὰ ἠσυχάσωσι καὶ νὰ μὴ θέσωσι πλέον εἰς τὸ σῶμα τροφήν, ἀφίνοντες τὰ ἔντερα καὶ τὸν στόμαχον νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν. Τὰ μέλη ὁμοῦ δὲν ἐβράδυναν νὰ αἰσθανθῶσιν ἑαυτὰ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀδύνατα, καὶ μετὰ ὀλιγίστας ἡμέρας ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἡττάν των ἅμα δὲ καὶ τὴν εὐχαριστήσιν των, ἔταν εἶδον τὸν σῶμαχον ἐπαναλαμβάνοντα τὴν μὴ φαινομένην πλὴν ἀναπόφευκτον εἰς ὅλα ἐργασίαν του.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα εἶναι χρήσιμα, καὶ δὲν πρέπει νὰ θελή τις νὰ ὑψώσῃ τὸ ἐν περισσότερον τοῦ ἄλλου. Μήπως συζητῆι τίς ποτε εἴαν ἦτον προτιμώτερον νὰ χάσῃ τὸν πόδα του μᾶλλον ἢ τὴν χεῖρά του, ἢ ὅτι εἶναι καλλίτερον νὰ ἦναι κωφὸς ἢ τυφλός; Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ τιμᾷ τις τὸ ἐπάγγελμά του εἶναι καλὸν καὶ ὀφείλιμον.

Γέρω-Πέτρος. — Ἡ δουλειὰ δὲν εἶναι ἄτροπή, λέγει ἡ προοίμια.

Ἀλέξανδρος. — Ἔστω ἄλλ' εἰς τί χρησιμεύει τὸ ἔμπόριον; Ὁ ἔμπορος εἶναι μεσίτης ἀνωφελῆς μεταξὺ τοῦ παραγωγέως καὶ τοῦ καταναλωτοῦ ἀκριβικίνει τὰ προϊόντα, ζητῶν ἀμοιβὴν διὰ τὸν ἄχρηστον κόπον του.

Διδάσκαλος. — Νομίζετε ὅτι τὸ ἔμπόριον εἶναι ἐπάγγελμα ἀνωφελές. Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ ἐξετάσωμεν. . . . Πόθεν ἔρχεται ὁ καφὲς, Πέτρο;

Πέτρος. — Ἐκ τῆς ἐν Ἀραβίᾳ Μέκας τῆς Βραζιλίας, κειμένης ἐν τῇ νοτίῳ Ἀμερικῇ τῆς νήσου τῶν Βουρβόνων, κειμένης πρὸς ἀνατολάς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰάβας.

Διδάσκαλος. — Ποῦ καλὰ. Ἀρ' οὐ λοιπὸν, Ἀλέξανδρε, δὲν θέλεις μεσάζοντας, ὅταν χρειασθῆς καφὲς, ἀντὶ νὰ ἀπευθυνθῆς εἰς τὸν παντοπώλην γείτονά σου, ὃς ὑπάγῃ εἰς Βραζιλίαν, ἐκτὸς εἴαν προτιμᾷς τὴν Μέκαν.

Ἀλέξανδρος. — Βλέπω πολὺ καλὰ ὅτι ἀστεί-ζεσθε.

Διδάσκαλος. — Ἐγὼ δὲν ἀστείζομαι, ἀλλὰ σὺ ὁ ὅποιος θέλεις νὰ διαγράψῃς τοὺς μεσάζοντας. Ἐὰν δὲν θέλῃς μεσάζοντας, πρέπει τὰ πάντα νὰ κάμνῃς ὁ ἴδιος. Ἄκουσον φορεῖς βαμβακερὸν ὑποκάμισον, ὁ βάρβαξ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικῆν, τὰς Ἰνδίας, τὴν Αἴγυπτον. Ποῦ θὰ τὸν ἀγοράσῃς; Νομίζεις ὅτι ὁ γεωργὸς ὁ φυτεύων βάρβακα θὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ σοὶ πωλήσῃ δύο οὐνάδας προτιμᾷ νὰ πωλήσῃ ὅλον τὸν εἶς 100,000 μέχρι 500,000 βάρβακα τῆς ἐσοδείας του εἰς ἕνα ἔμπορον. Ἐπειτα τίς θὰ ἀναλάβῃ τὴν μεταφορὰν του; Καὶ πῶς θὰ κλώσῃτε καὶ ὑφάνητε τὸν βάρβακα;

Ἀλέξανδρος. — Ἵπάρχουσιν ἐργοστάσια διὰ τοῦτο.

Διδάσκαλος. — Βεβαίως. Ἄλλ' οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐργοστασίων τούτων, ἐνθα ὑπάρχουσι πολλοὶ 1000 ἐργάται καὶ περισσότεροι, ἐνθα κινουνται πολυδάπανοι μηχαναὶ, ἐνθα προπαρασκευάζουσι τὰς πρώτας ὕλας κατὰ χιλιάδας κεντάρια, ἐνθα δαπανῶνται 5-10,000 δρ. καθ' ἑκάστην εἰς ἡμερομίσθια καὶ πρώτας ὕλας, δὲν ἔχουσι τὸν καιρὸν νὰ πωλήσωσι πῆχαις τινας ὑφάσματα. Πρέπει νὰ πωλῶσι χονδρικῶς καὶ εἰς μεγάλας ποσότητας, ἀρκοῦμενοι εἰς μικρὸν κέρδος δι' ἕκαστον πῆχυν. Ἐν, δύο ἢ τρία λεπτὰ π. χ.

Ἀλέξανδρος.—Μόνον λεπτά τινα;
Διδάσκαλος.—Ἐν γένει, δύνανται νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ἐλάχιστον κέρδος διότι αἱ μηχαναὶ τῶν δύνανται νὰ κατασκευάζωσι συγχρόνως μεγάλας ποσότητας χιλιάδας πηχῶν καθ' ἑκάστην, καὶ νὰ πωλῶσι ταύτας διὰ μιᾶς. Ἐπιδοσόμενοι ἑστὶν ἡ ὥρα στοιχίζει ἡ δραχμὴν. Ἐὰν πωλῶσι τέσσαρας πῆχεις τὴν ὥραν πρέπει νὰ κερδίζωσιν 25 λεπτὰ τὸν πῆχυν' ἐνῷ ἐὰν πωλῶσιν ἑκατὸν μέτρα τὴν ὥραν καὶ ἐν λεπτόν κέρδος κατὰ πῆχυν ἀρκεῖ.

Ἀλέξανδρος.—Ἄλλ' ὁ ἐργοστασιαρχὴς δύναται νὰ σχηματίσῃ ἀποθήκας καὶ ἐργαστήρια.

Γέρω-Πέτρος.—Ὅσον δι' αὐτὸ, ὅχι! Ὁὰ τῷ χρειασθῶσι χιλιάδες καταστημάτων διότι τὰ ἐμπορεύματα ἐνὸς ἐργοστασίου στέλλονται εἰς πολλὰ μέρη. Ἀκολουθῶν, εἰς ἕνα χωρίον π.χ. ἀγοράζουσι δέκα πῆχεις μεταξωτοῦ ὑφάσματος ἐντὸς ἐνὸς ἔτους' διὰ τοιοῦτον ποσὸν συμφέρει νὰ ἀνοίξῃ ἐργαστήριον;

Ἐρας γείτων.—Ἐὰν δι' ἕκαστον εἶδος κατασκευάζοντο ἀποθήκαι εἰς ἕκαστον χωρίον θὰ ὑπῆρχον πεντηκονταπλάσιοι ἴσως καὶ ἑκατονταπλάσιοι ἐμποροὶ ἀπὸ ὧσιν ὑπάρχουν σήμερον' ἐὰν δὲ αἱ ἀποθήκαι ὑπῆρχον μόνον εἰς τὰς πόλεις ἔπρεπε νὰ μεταβαίνομεν καθ' ἑκάστην διὰ νὰ ἀγοράζωμεν τὰ ἀναγκαζοῦντα ἡμῖν.

Γέρω-Πέτρος.—Προτιμῶ νὰ δώσω δέκα ἢ εἴκοσι λεπτὰ περισσότερον τὸν πῆχυν παρὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ γάσω τὴν ἡμέραν μου.

Διδάσκαλος.—Ἐνοεῖται. Ἐντὸς τούτου σὺ μὲν θὰ ἀγοράσῃς δέκα μέτρα ἐνῷ ὁ ἐμπορὸς θὰ ἀγοράσῃ 300 μέτρα, ὥστε τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς θὰ ἦναι τριακοντάκις μικρότερα.

Ἐξ ἄλλου, μήπως αἱ ἀποθήκαι δὲν ἀπαιτοῦν δαπάνης; Ἐκάστη ἀποθήκη θὰ ἀπῆται ἐνοίκιον, μισθὸν ἐνὸς ἢ καὶ περισσοτέρων ὀκλαλλήλων, φωτισμὸν, θέρμανσιν, ἔξοδα ἄτινα βεβαίως ἐπιβαρύνουν τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὰ ὅποια βεβαίως πληρώνει ὁ ἀγοραστής.

Γέρω-Πέτρος.—Ἐπειτα, διὰ νὰ ἐκλέξῃ τις πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς πολλὰ ἐργαστήρια, διότι ἕκαστον ἔχει τὰ εἶδη του, οὐδὲν ὅμως ὄλα.

Διδάσκαλος.—Ἐἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι ἀναγνωρίζοντες τὰς ὑπηρεσίας αἱ τὸ ἐμπόριον παρέχει. Φέρει τὰ ἐμπορεύματα παντοχόθεν καὶ κατορθώνει νὰ πωλῇ καὶ εἰς μικροτάτας ποσότητας πρὸς ὠφέλειαν πάντων.

Φίλιππος.—Ποία ὠφέλεια προσέρχεται ἐκ τῆς λιανικῆς πωλήσεως;

Διδάσκαλος.—Ὅλιγα πρόσωπά εἰσι τὸσον πλούσια διὰ νὰ ἀγοράζωσι χονδρικῶς' συχνάκις μάλιστα ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν δὲν ἔχουν ἀρκετὴν θέσιν διὰ νὰ διατηρήσωσι τὰ τρόφιμα' ἐπειτα ὑπάρχουσιν ἐμπορεύματα τὰ ὅποια φθιρόνται μὴ καταναλισκόμενα ταχέως' πρέπει νὰ

διαιορθῶσι καὶ χρησιμοποιοῦσιν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἢ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν' τέλος, ὑπάρχουσι καὶ ἀντικειμενά τινα τὰ ὅποια οἱ παραγωγεῖς μόνον χονδρικῶς πωλοῦσι καὶ τὰ ὅποια οἱ καταναλωταὶ μόνον μερικῶς ἀγοράζουσι' διὸ καὶ ὁ μεσάζων εἶναι ἀναπόφευκτος.

Γέρω-Πέτρος.—Π. χ. ὁ γεωργὸς τοῦς βόας του πωλεῖ ζωντανούς εἰς τὸν κρεοπώλην, ὁ κρεοπώλης τοῦς σφάζει καὶ πωλεῖ εἰς μικρὰ τεμάχια. Ὁὰ ἐστενοχωροῦμεν πολὺ ἐὰν ὑποχρεοῦμεν νὰ ἀγοράζω ἢ φάγω ὀλόκληρον βοῦν.

Διδάσκαλος.—Πάντοτε ἐνόμισα, ὅτι ἐὰν οἱ μεσάζοντες δὲν ἦσαν χρήσιμοι, οὐδεὶς θὰ ἀπευθύνετο πρὸς αὐτούς. Οὐδένα ὁ νόμος ὑποχρεώνει πρὸς τοῦτο. Νομίζω ὅτι πηγαίνει τις εἰς τὸν ἐμπορὸν διότι εὐρίσκει τὸ συμφέρον του.

Α. ΒΗΡΟΠΑΛΛΗ.

Ἐπιτοὶ συνέχια.

Ἡ ΛΑΙΘΕΙΑ ΕΠΙ ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

Μετὰφρασις ὑπὸ τῆς Κ. Ε. Α.
 Συντάξας καὶ ἐκδὼν. 181 πλ. 761.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Γεώργιος ἐμπλεὺς χαρᾶς κατέβαινε ἐκ τοῦ λεωφορείου, φωνὴ γνωστῆ ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς του.

—Ἄ! ἰδοὺ αὐτός! ἰδοὺ τὸ καυμένο τὸ παιδί, ἐβρέθη τέλος πάντων! Θεέ μου! τί παράδοξον ὕφος ἔχει. . . Νομίζει τις ὅτι ἐτοιμάζεται νὰ χορεύσῃ ὁ ἀτυχὴς ὁ νέος! ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸν ἰδῇ τις, ὅπως πεισθῇ, ὅτι δυστυχῶς ἀπώλεσε τὰς φρένας. Γεώργιε, πτωχέ μου Γεώργιε, δὲν ἀναγνωρίζεις τὴν θεῖαν σου; ἐπεφώνησεν ἡ Κυρία Μορρίς ἀτενίζουσα τὸν ἀνεψιὸν τῆς μετ' ἀνησυχίας.

Ἡ ἐκπληξίς του ἐπὶ τῇ παραδόξῳ ταύτῃ ἐρωτήσῃ, συνδυαζομένη μετὰ τῆς εὐτυχίας, ἠνέξερραζε τὸ πρόσωπόν του, ἔδιδον αὐτῷ ἀληθῶς παράδοξον ὕφος.

Λαθῶν τότε τὴν χεῖρα τῆς Κυρίας Μορρίς καὶ ὀλίψας αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, εἶπε:

—Νὰ μὴν σὲ ἀναγνωρίσω! καὶ διατί, ἀγαπητή μου θεῖα; Βεβαίως σὲ ἀναγνωρίζω. Ἄ! θεῖα μου, ἐὰν ἤξευρες πόσον εἶμαι εὐτυχὴς!

—Ἐἴσαι εὐτυχὴς, δυστυχὴς καὶ ἀθῶον πλάσμα! ἐψιθύρισεν ἡ θεῖα μετὰ ὀλιθερᾶς φωνῆς καὶ μένουσα προφυλακτικῶς ἐν ἀποστάσει τινὶ ἀπ' αὐτοῦ εἶτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τινὰ κλητῆρα ἀναμένονα παρ' αὐτῆ, τῷ εἶπε:

—Παραλαεὶ δλονὲν πλειότερον, καὶ νομίζω φρόνιμον νὰ τὸν θέσωμεν ὑπὸ περιορισμὸν, ἵνα μὴ κακοποιήσῃ ἑαυτὸν ἢ ἄλλον τινά' ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, Κύριε, νὰ τὸν μεταχειρισθῆτε ἠπιῶς, διότι τέλος πάντων δὲν εἶναι κακοῦργος. Εὐτυχῶς ποτὲ δὲν ἔχομεν τοιοῦτους εἰς τὴν οἰκογένειάν μας. Τὸν δυστυχῆ! προσέξατε καλῶ, μὴ τὸν κακοποιήσῃτε.

Ὁ Γεώργιος, εἶτε λησμονήσας τοῦς λόγους τοῦ Δαίδου περὶ τοῦ φρενοκομείου, εἶτε μὴ πιστεύων

ἀκόμη ὅτι ἐλέγοντο ταῦτα ὑπὸ τῆς οἰκίας του μετὰ σπουδαιότητος, ἔβριψε περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ἐκπληξέως, ἐνισχύων οὕτω τὴν ἰδέαν, ἣν ἔκαστος εἶχε σχηματίσει περὶ αὐτοῦ ἕνεκα τῆς ἀπὸ τινῶν ὠρῶν διαγωγῆς του, ὅτι δηλαδὴ εἶχε περὶφρονήσει. Ὁ κλητῆρ ἐν τούτοις προκατελημμένος, ὡς εἴρηται, ὑπὸ τῆς Κυρίας Μορρίς, ἐξέκπληκτος δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἐκπεπληγμένων βλεμμάτων τοῦ Γεωργίου, ἐπλησίασε μετὰ προφυλάξεως, καὶ πρὶν ἢ οὗτος συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπληξέως καὶ συλλάβῃ κἀν τὴν ἰδέαν ν' ἀντιστή, εὐρέθη δεσμευμένος. Μάτην ἠθέλησε τότε νὰ ἀντιστή φωνάζων:

—Τί σημαίνει τοῦτο; Ποῖον ζητεῖτε; ἀφήσατέ με, ἢ ἄλλως ὀὰ σὲς κάμω νὰ μεταμεληθῆτε' ἀπολύσατέ με, σὲς λέγω.

—Ὡ! τὸ πτωχό! ὦ τὸ δυστυχισμένο παιδί! ἰδοὺ ἀρχίζει νὰ ἐξάπτῃται ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Γεώργιε, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, μένε ἥσυχος, σὲ παρακαλῶ, καὶ συνκλίνεσον ν' ἀκολουθήσῃς τὸν καλὸν αὐτὸν κύριον' δὲν θὰ σὲ κακοποιήσῃ, ὅχι, ἀπεναντίας, ἔλεγεν ὀδυρομένη ἡ Κυρία Μορρίς, ἀλλὰ καὶ μένουσα πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ ἀποστάσει.

—Καλὸς κύριος, ἀνέκραξεν ὁ νέος, ὀλαὶς δυνάμεσιν ἐναντιούμενος' ἔνας ἀθάνατος ὅστις καταχρᾶται τῆς ἐξουσίας ἣν ἔχει; Ὁὰ τὸν κάμω ὄμως νὰ μετανοήσῃ.

—Καλέ μου Γεώργιε, ὅ,τι πράττει τὸ πράττει διὰ τὸ καλὸν σου, διὰ νὰ μὴ πάθῃς τίποτε, ὑπέλαθεν ἡ Κυρία Μορρίς.

—Καὶ τί νὰ πάθῃ; ἐφώνησεν ὁ νέος' εἶσθε λοιπὸν ὄλοι τρελλοί!

—Τοιοῦτοι λόγοι εἶναι πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη τῶν ἀτυχῶν τούτων, προσέθηκεν ἡ Κυρία Μορρίς στενάχουσα' δι' ἀσχυρίζονται ὅτι ἔδλος ὁ κόσμος εἶναι τρελλοί, πλὴν αὐτῶν τῶν ἰδίων.

—Ἀπαρалаκτικὸς ὅπως οἱ μέθυσοι, ἐπανέλαθεν ὁ κλητῆρ προσπαθῶν νὰ τοποθετήσῃ τὸ ὄμα του ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

—Εἰς τὴν ζωὴν μου, θὰ μοι τὸ πληρώσῃτε ἀκριβῶς, ἄθλιοι. Καὶ σὲς ὁμοίως, θεῖα μου, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος μετ' ἀπειλητικοῦ ὕφους.

—Τὸ φίλτατον καὶ ἀθῶον πλάσμα δὲν ἠξέουρε τί λέγει, ἐψιθύρισεν ἡ Κυρία Μορρίς, καὶ τὸ ὀλιθερώτερον εἶναι, ὅτι ἡ ὀργὴ τῶν δυστυχῶν τούτων στρέφεται ὄλη συνήθως κατὰ τὸν καλλιτέριον τῶν φίλων.

—Εἶναι πολὺ φυσικὸν τοῦτο, κυρία' ὅπως τὸ λογικὸν τῶν, αὐτῶ καὶ ὄλοι αἱ ὄλλαι αἰσθησεις τῶν εἶναι ἠρεθισμέναι, εἶπεν ὁ κλητῆρ, μὴ δυνάμενος ἀκόμη νὰ καταβάλλῃ τὸν Γεώργιον μετ' ὄλας του τὰς προσπαθείας.

—Ὡ, κύριε κλητῆρ, προσκαλέσατέ τινα νὰ σὲς βοηθήσῃ. Ἀμαξᾶ, βοηθήσέ τον, σὲ παρακαλῶ, ἐφώνησεν ἡ Κυρία Μορρίς ἐν ἀπελπισίᾳ.

—Εἶναι ἀδύνατον, Κυρία, ν' ἀφήσω τοῦς χαλινοὺς τῶν ἵππων μου, διότι ἄλλως θὰ τραποῦν

εἰς φυγὴν, ἀπεκρίθη ὁ ἀμαξᾶς, ὅστις δὲν ἐπεθύμει νὰ συντάμῃ σκηνὴν, ἣτις τὸν διεσκέδαζε πολὺ.

—Μάλλον δύναται νὰ φύγῃ ἢ οἰκία αὐτῆ ἐκ τῆς θέσεώς της παρὰ νὰ σαλεύσουσι οἱ ἵπποι σου, σὲ βεβαίως. Ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ, οὐδεὶς τῶν περισσώτων δὲν θέλει νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, ὅπως ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν ἀμαξάν τὸν ἀτυχῆ νέον; εἶπεν ἡ Κυρία Μορρίς ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τοῦς περιεσταμένους.

—Ἰδοὺ ἐγὼ, κυρία, λέγει τότε ἐπικίτης τις προχωρῶν διὰ τοῦ πλήθους, αὐτὸς ἐκεῖνος πρὸς ὃν ὁ Γεώργιος εἶχε ὀάσει πρὸ ὀλίγων ὠρῶν ἐν τάλληρον δι' ἐλεημοσύνην. Ὁ δυστυχὴς! τὸ ὑπώπτευστα, ὅτε ζῆτῶν παρ' αὐτοῦ ἐν σολδίον, ἀντ' αὐτοῦ ἔλαβον ἐν τάλληρον.

—Ὡς! τὸν εἶδε; καὶ σὺ σήμερον τὸ πρῶτ; ἠρώτησεν ἡ Κυρία Μορρίς' τότε πρέπει νὰ ἔλθῃς μαζί μας, ὅπως καταθέσῃς ὅ,τι γνωρίζεις περὶ αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ὁ κλητῆρ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐπαίτου, κατάρθρωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ὑπερησῆσῃ τοῦ Γεωργίου, ὅστις ἀνθίστατο, κατ' ὅσον τῷ ἐπέτρεπον αἱ δεσμευόμεναι χεῖρές του, καὶ νὰ τὸν θέσῃ ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἐν ἣ ἐτοποθετήθη παρ' αὐτῷ καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἐπαίτης.

Ἡ Κυρία Μορρίς εἰσῆλθεν εἰς ἄλλην ἀμαξάν, μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐρέσῃ πλησίον παράφρονος, οὕτω δὲ ἀνεχώρησεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπευρημιῶν τοῦ πλήθους καὶ μετὰ μικρὰν πορείαν ἐστησεν πρὸς τῆς οἰκίας τοῦ Ἰωάννου Μορρίς.

Καθ' ὃδὸν ὅμως κατάρθρωσεν νὰ δεσμεύσωσιν οὕτω τὸν Γεώργιον, ὥστε νὰ καταστῇ αὐτῷ ἀδύνατος πᾶσα κίνησις, ἐν τοιαύτῃ δὲ καταστάσει ἐτοποθέτησεν αὐτὸν ἐπὶ ἀνακλιντρου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ὀσίου του.

Ἡ οἰκία ἦν πλήρης ἀνθρώπων, ὅστινες ἐδραμον, ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν, εἰς ἣν ἐπρόκειτο νὰ ὑποβλήθῃ ὁ Γεώργιος, καὶ πάντες μετ' ἀνυπομονησίας περιέμενον τὴν ἔλευσίν του.

Ἰσως γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπικρατεῖ συνήθεια, ὅπως πᾶς ὑποπτος ὡς παράφρων ἐξετάζεται πρῶτον παρ' ἐνὸς ἢ καὶ πλειοτέρων ἰατρῶν, καὶ μόνον μετὰ τὴν πιστοποίησιν τούτων δύναται νὰ εἰσαχθῇ εἰς φρενοκομείον.

Βούθως ὡς εἶδε τὸν Γεώργιον ὁ Ἰωάννης Μορρίς, τὸν ἐπλησίασε περιλυπὸς καὶ ἔνδακρος καὶ τῷ εἶπεν:

—Ἄ! ἀγαπητέ μου Γεώργιε, εὐλικρινῶς καὶ προθύμως θὰ σοὶ ἐξήτουν συγγνώμην, ἐὰν ἦσθαι εἰς κατάστασιν νὰ μὲ ἐνοήσῃς.

Μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ὁ ἰατρὸς τῆς οἰκογενείας, ὅστις παρατηρήσας μετὰ προσοχῆς τὸ ἐξημμένον πρόσωπον, τὰς διεσταλμένας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὸ ἀφρίξον ἐξ ὀργῆς στόμα

τοῦ ὑποτιθεμένου παράφρονος, ἐστέναζεν, εὐρῶν δὲ καὶ τοὺς σφυγμοὺς αὐτοῦ εἰς ἄκρον τεταραγμένους, ἐστράφη πρὸς τοὺς περιεστῶτας καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Τί στοχάζεσθε, ἰατρὲ, δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ τὸν κλείσωμεν εἰς φρενοκομεῖόν τι, ὅπου θὰ εὕρη τὴν δέουσαν περιποίησιν; ἠρώτησεν ὁ Κύριος Μορρίς, ταλαντευόμενος μεταξύ τοῦ φόβου ὃν τῷ ἐνέπνεον οἱ φρενοβλαβεῖς, καὶ τῆς ἀγάπης, ἣν ἔτρεφε πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του.

— Πρὶν ἢ ἀποφανθῶ περὶ τούτου, ἐπεθύμουν πρῶτον, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, νὰ ἀπευθύνω ἐρωτήσεις τινὰς πρὸς ἐκεῖνους, οἵτινες παρετήρησαν τὴν διαγωγὴν του κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Ἐν τῷ ἄρξ παρουσιάσθησαν αὐτῷ δέκα ἕως δώδεκα πρόσωπα, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ ἤρχισαν ὅλοι ὁμοῦ νὰ διμιλῶσιν.

— Ἄς διμιλῶσιν ἀνά εἰς, ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς. Κύριε Μορρίς, διμιλῶσατε ὑμεῖς πρῶτος καὶ εἰπατέ μοι, τί ἐκτακτον παρετήρησατε εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἀνεψιοῦ σας, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν σας τὴν πρωΐαν.

— Ἀλλοίμονον, ἰατρὲ μου, ἀπεκρίθη ἡ Οὐσία τοῦ Γεωργίου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε τι ἐξηγηρωμένον εἰς τοὺς θφθαλμοὺς του καὶ παρεπονέθη ὅτι εἶχε πανοκέφαλον.

— Μετὰ ταῦτα; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Αἴφνης ἔνευ ἀφορμῆς, ἐξηγητήθη ἔτι μᾶλλον καὶ κατετρόμαξε καὶ ἐμὲ καὶ τὸν θεῖόν του, λέγων, ὅτι τῷ ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορον ἂν μᾶς ἔβλεπεν ἀμέσως νεκρούς· μετὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, προσέθηκεν ἡ Κυρία Μορρίς, παραμορφουσα οὕτως ἀκουσίως τὴν σκηνὴν, ἣν ἐπεχείρησε νὰ περιγράψῃ.

— Εἰσθε καὶ ὑμεῖς μάρτυς τῆς παραδόξου ταύτης διαγωγῆς τοῦ Γεωργίου; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς τὸν Κύριον Μορρίς.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη οὗτος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάπτεινα ὅτι ὁ πτωχὸς νέος εἶχεν ἀπολέσει τὰς φρένας, τὸν ἠπειλήσα ὅτι θὰ τὸν ἀποκληρώσω.

— Ἐπρεπεν ἐν τούτοις νὰ τὸ ὑποπτευθῆς, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε τὸν εἶδομεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, εἶπεν ἡ Κυρία Μορρίς.

— Τῷ ὄντι οὐδέποτε, εἶπεν ὁ γέρον Ἰωάννης στεναζών.

Ταυτοχρόνως γυνὴ τις προέβη εἰς τὸ μέσον.

— Πῶς ὀνομάζεσθε, καλὴ μου γυναῖκα; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Δεσποσύνη Ῥοβινσὼν, κύριε. . . Καθ' ὃδὸν ἔμαθα, ὅτι μὲ ζητεῖτε, ὅπως καταθέσω ὅ, τι γνωρίζω.

— Πολὺ καλὰ λέγε τί γνωρίζεις περὶ τῆς σημερινῆς διαγωγῆς τοῦ Κυρίου Μορρίς.

— Ἀπῆντησα αὐτὸν σήμερον τὴν πρωΐαν καθ' ὄδον καὶ μοι προσεφέρθη μὲ τρόπον ἐντελῶς ἀκατανόητον.

— Διατί σὲ παρακαλῶ;

— Μάλιστα, κύριε, μὲ τρόπον πολὺ παράδοξον.

— Μὰ πῶς; ἐξηγήθητι σαφέστερον καὶ εἰπέ μου τί εἶπε, τί ἐπραξέ.

— Κατ' ἀρχὰς ἐβρίβην αἴφνης κατ' ἐπάνω μου τόσον βιαίως, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ ρίψῃ κάτω, ἂν δὲν προεφυλασσάμην.

— Ἐπειτα;

— Μοὶ εἶπε τὰς μεγαλειτέρας ἀνοησίας, κύριε· μοὶ εἶπεν ὅτι τὸ καπέλλον μου, ὅχι αὐτὸ τὸ ὅποιον φορῶ, ἦτο πολὺ νεανικὸν διὰ γυναικῶν ὡς ἐμὲ, καὶ πολὺ πολυτελὲς διὰ μίαν θαλαμηπόλον. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο δυνατὴν νὰ ἦναι μεθυσμένος, διότι ἦτο ἀκόμη ἐνωρίς, ἐνόησα ὅτι ἦτο παράφρων διὰ νὰ διμιλῇ τοιοῦτοτρόπως περὶ τοῦ καπέλλου μου.

— Καὶ ἐν τούτοις τοὺς λόγους τούτους θὰ ἐθεώρουν ἐγὼ ὡς ἐνδειξὴν υγιεινῆς καταστάσεως τοῦ πνεύματος, ἂν δὲν ἐγνώριζον ἐκ πείρας, ὅτι οἱ φρενοβλαβεῖς συχάκις ἔχουσι τοιαύτας συμμάς νοημοσύνης, εἶπεν ὁ ἰατρὸς γρηφόμενος πρὸς τὸν γέροντα Μορρίς.

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι δὲν θὰ ἀφήσητε ἐλεύθερον νὰ τρέχῃ τοὺς δρόμους ἀνθρώπων, ὅστις ὑβρίζει τὸν κόσμον, παρετήρησεν ἡ δεσποσύνη Ῥοβινσὼν.

— Μείνε ἡσυχος, δεσποσύνη, θέλωμεν λάβει πρόνοιαν περὶ τούτου. Τώρα δύνασαι ν' ἀποσυρθῆς. Ἡ δεσποσύνη Ῥοβινσὼν ἀπεσύρθη, διαβαίνουσα ὁμῶς πρὸς τοῦ Γεωργίου, ἔκαμε πρὸς αὐτὸν μορφασμὸν τινὰ ὡς νὰ τῷ ἔλεγε.

— Μὲ ἀπεκάλεσας χονδρὴν καὶ ἠλίθιον, ἀλλ' ἂν ἠμπορέσω νὰ σὲ τσίλω εἰς τὸ φρενοκομεῖον, θὰ τὸ κάμω!

Ὁ Γεώργιος τῇ ἀπῆντησε διὰ περιφρονητικοῦ μειδιάματος, καὶ καταστειλάς τὴν ἀγανάκτησίν του, ἐθεώρει μετὰ περισσοτέρας ἀταραξίας ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν, ἣτις ἤρχιζε νὰ τῷ φαίνεται ἀστειοτάτη, καὶ νὰ τῷ προξενῇ γέλωτα, τοῦθ' ὅπερ ὁμῶς βλέποντες οἱ περιεστῶτες ἔτι μᾶλλον ἐπέβησαν περὶ τῆς φρενοβλαβείας του.

Ἀκολουθῶν ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Κυρίου Βλάγγ νὰ μαρτυρήσῃ.

— Ἡ σημερινὴ διαγωγὴ τοῦ Γεωργίου εἰς τὸ κατάστημά μου, εἶπεν οὗτος, ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε δὲν μοὶ ἔμεινεν ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι ἀπόλεσε τὰς φρένας, διότι οὐδέποτε τῷ συνέβη παρόμοιον τι.

— Ἐξηγήθητε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ ἰατρὸς.

— Φαντασθῆτε, ἰατρὲ, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἀποδιώξῃ ὅλον τὸν κόσμον ἐκ τοῦ καταστήματός μας. . . καὶ ὅταν σὰς λέγω ὅλον τὸν κόσμον, δὲν σὰς λέγω ὑπερβολὴν, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς.

— Παραξέτραπη λοιπὸν ἴσως εἰς βιαιοπραγίας; εἶπεν ὁ ἰατρὸς· εἰσθε ὁ πρῶτος, ὅστις καταθέτει τοιοῦτόν τι.

— Ἀηλαδῆ, κύριε, θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι μόλις

τῷ ἐκάμαμεν παρατηρήσεις τινὰς, μᾶς ὕβρισε θαναύσως καὶ μᾶς ἀπεκάλεσε δολίους καὶ ἀπαταιώνας, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη. Ὅλ' σὰς ἐβάρυνε πολὺ, ἂν ἐπεχείρουν νὰ σὰς ἐπαναλάβω ὅλα τὰ ἐπιθετὰ διὰ τῶν ὁποίων μᾶς ἐστόλισε.

— Τοῦτο εἶναι τρομερὸν, εἶπέ τις τῶν παρρησίων.

— Βεβαιότατα, ἐπανέλαβεν ὁ Κύριος Βλάγγ· τέλος δὲ ἐπήδησεν ὑπεράνω τοῦ γραφείου καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν ὁδόν.

— Μήπως εἶχεν ἀφορμὴν τινὰ δυσαρκεσίας ἢ ἐνοχλήσεως, ἐξηγοῦσαν τὴν ὀργὴν του; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Παντελῶς, ἀπεναντίας ὅτε ἦλθε τὴν πρωΐαν, διετελοῦμεν μετ' αὐτοῦ εἰς σχέσεις φιλικωτάτας.

— Ἀκολουθῶν τί ἐπραξεν; ἠρώτησε πάλιν ὁ ἰατρὸς.

— Ἄγνοῶ ἐντελῶς τὰ περαιτέρω, ἀπεκρίθη ὁ Κύριος Βλάγγ, ἐντελῶς πεπεισμένος ὅτι ὁ μὲν Γεώργιος ἦτο φρενοβλαβὴς, αὐτὸς δὲ ὅτι διηγήθη πιστῶς τὰ διατρέξαντα.

— Ἐγὼ δύναμαι νὰ σὰς εἰπῶ τὰ μετὰ ταῦτα, ἂν μοὶ τὸ ἐπιτρέπητε, εἶπεν ὁ ἐπίκριτος, πλησιάζων ὅπως ἀποκριθῆ εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν τοῦ ἰατροῦ.

— Λέγε, εἶπεν ὁ ἰατρὸς.

— Ἐβρισκόμενος πρὸς τὸ καταστήματός τοῦ Κυρίου Βλάγγ, καταγινόμενος νὰ ἀνοικοκλείω πᾶς θυρίδας τῶν ἀμαξῶν, ὅπως πορίζωμαι σολδιά τινὰ, ὅτε αἴφνης ὁ νέος οὗτος κύριος ὤρμησε πρὸς ἐμὲ ὡς μαινόμενος καὶ στρέφον περὶ τὰ βλέμματά του, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ γεγυνοῦν τῇ φωνῇ, τί νὰ κάμω; τότε ἐγὼ τὸν ἐπλησίασα καὶ μετὰ ἠπίας φωνῆς τῷ ἀπεκρίθην, νὰ μοὶ δώσης ἓν σολδίον, ἐκεῖνος ὁμῶς ἐξηκολούθει παραληρῶν καὶ λέγων τόσας ἀνοησίας, ὥστε δὲν μοὶ ἔμεινεν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι εἶχε τεταραγμένους τὰς φρένας.

— Κατόπιν;

— Κιτόπιν μοὶ ἔδωκεν ἓν τάλληρον καὶ ἀπῆλθεν. Ἰδοὺ ὅσα γνωρίζω περὶ αὐτοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν προσεκληθῆν, ὅπως τὸν τοποθετήσω ἐν τῇ ἀμάξῃ.

— Ἀρκετὰ, εἶπεν ὁ ἰατρὸς· δύνασαι νὰ ἀπέλθης.

Ὁ ἐπίκριτος ὁμῶς ἀντὶ ν' ἀναχωρήσῃ, ἀπεσύρθη εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης, περιεργος νὰ ἰδῇ τὸ τέλος τῆς σκηνῆς.

— Τώρα, φίλοι μου, λέγει ὁ ἰατρὸς, ἂν ὑπάρχωσι καὶ ἄλλοι γνωρίζοντές τι περὶ τοῦ δυστυχίου νέου, παρακαλῶ αὐτοὺς νὰ παρουσιασθῶσιν.

— Ἐλθέτέ μου, ἐλθέτε ἐννοῶ, ὅτι τοῦτο εἶναι πολὺ ὀλιβερόν διὰ σὲ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξετασθῆς, εἶπεν ἡ Κυρία Μορρίς πρὸς νεάνιδά τιναν, ἣν ὠδήγει ἐκ τῆς χειρὸς. Ἰδοὺ, ἰατρὲ, ἡ δεσποσύνη Βράουν· ἡ ἀτυχὴς διήλθεν ὁμοῦ μὲ τὸν

Γεώργιον σχεδὸν ὅλον τὸ ἀπόγευμα. Φίλιππα ἀλλ' ἀτυχὴ ὄντα! ἐντὸς μικροῦ ἔμελλον νὰ συζευθῶσι, πλὴν τίς ἤθελε φαντασθῆ, ὅτι ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπέλθωσι τοσαῦτα δυστυχήματα!

Ἡ Λουίζα Βράουν κεκαλυμμένην ἔχουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἐκλαίεν ἢ μᾶλλον προσεποιεῖτο ὅτι ἐκλαίεν.

— Ὅποιον ὕψος εἶχεν ὁ Κύριος Μορρίς, τέκνον μου, ὅτε κατὰ πρῶτον τὸν εἶδατε σήμερον; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἦτο ὠργισμένος, ἐπέδειξε δὲ σκληρότητα πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ὕβρισε.

— Διηγῆθητι τοὺς λόγους του, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρὸς.

— Μὲ ἐκύτταξε κατ' ἀρχὰς μὲ τόσον θυμῶν, συστέλλων ἐνταυτῷ φρικωδῶς τὰς ὀφρῦς, ὥστε ὀλίγου δεῖν ἐλιποθύμουν ἐκ φόβου. Μοὶ εἶπε τέλος ὅτι ἦμην δυσειδής καὶ κακὴ ὡς δαίμων.

— Μετὰ ταῦτα, τέκνον μου; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ ὅλα ὅσα μοὶ εἶπε, καὶ σὰς καθικετεῶ νὰ μὴ μὲ στενοχωρήσετε νὰ εἰπῶ πλείονα, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνω πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν θάλασσαν. Πιστεύω δὲ νὰ μὴ μὲ ἀναγκάσητε νὰ ὑπανδρευθῶ παράφρονα, διότι ποτὲ δὲν θὰ συγκατανεύσω εἰς τοῦτο.

— Μείνατε ἡσυχος, τέκνον μου, βραδύτερον βλέπομεν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν πρόκειται περὶ τούτου, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς παιδικῆς ὠραιότητος τῆς κόρης.

— Τώρα, ἰατρὲ, εἶπεν ὁ γέρον Ἰωάννης, γνωρίζετε πᾶν ὅ, τι εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τις ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ποῖα εἶναι ἡ γνώμη σας; φαίνεται ἡσυχώτερος τώρα δὲν νομίζετε, ὅτι δυνάμεθα νὰ τὸν κρατήσωμεν ἐδῶ; διότι σὰς ὁμολογῶ ὅτι εἶναι σκληρὸν δι' ἐμὲ σήμερον νὰ τὸν ἀποχωρισθῶ.

— Φοβοῦμαι ὅτι ἡ παρούσα ἀταραξία του εἶναι ἀπλῶς ἀποτέλεσμα τῆς καταπτώσεως τῶν δυνάμεών του, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ καταληθθῆ ἴσως ὑπὸ νέας ἐξάψεως.

— Ἐχετε δίκαιον, ἰατρὲ, παρετήρησέ τις τῶν μαρτύρων, αὐτὸ θὰ συμβῇ· εἶδον πλείστους ὅσους φρενοβλαβεῖς εἰς τὴν ζωὴν μου καὶ παρετήρησα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ διδῆται πίστιν εἰς τὴν φαινομένην αὐτῶν ἡσυχίαν· πολλάκις ἐξαπατοῦν μὲ μεγάλην πονηρίαν τοὺς περὶ αὐτούς.

— Δὲν εἶναι παράδοξον νὰ τῷ ἐπέλθῃ ἡ ἰδέα νὰ μᾶς κακοποιήσῃ βλοσυρῶς, ἢ νὰ ἐμβάλῃ πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν, εἶπεν ἡ Κυρία Ῥοβινσὼν, φοβουμένη μὴ τὸ θυμὸς τῆς ὑπερφύγῃ τὴν ἐκδίκησίν της.

— Καὶ αὐτὸ εἶναι δυνατόν! ἐπιβύρυσεν ἡ Κυρία Μορρίς κλαίονσα. Ὁ ἀτυχὴς νέος ἠμποροῦσε νὰ ριφθῆ εἰς τὸν ποταμὸν διὰ τοῦτο φρονῶ,

Ἰωάννη, ἥτις θέλει εἶσθαι φρόνιμον, ἀν καὶ λυπηρὸν δι' ἡμᾶς, νὰ μὴ μείνη ἐδῶ. Ὁ ἰατρὸς ἔχει φίλον, ὅστις διατηρεῖ φρενοκομείον ἐκεῖ θὰ ἀπολαύσῃ πολλῆς περιποιήσεως τὸ πτωχὸν τέκνον μας, ἕως οὗ ἰδῶμεν βραδύτερον τί πρέπει νὰ πράξωμεν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ φρονιμώτερον, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς.

— Τότε ὅσω ταχύτερον τόσω καλλίτερον, προσέθηκεν ὁ Ἰωάννης Μορβίς. Ἦμπορεῖ κανεὶς ἀπὸ σῆς νὰ φροντίσῃ νὰ φέρῃ μίαν ἀμαξάν;

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ταύτης ἐδραμεν ἕξω ὁ ἐκαίτης, πλὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἤνοιγε τὴν θύραν, δύο νέα πρόσωπα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ Ἑλένη Αἰλλ καὶ ὁ Κύριος Δαίβου.

Ὁ Γεώργιος ἐκινήθη, ὅπως δράμῃ εἰς προὔπαντήσιν τῆς Ἑλένης, παρεουθὺς ἡμῶς ἐρατῆθη καὶ ἐμποδίσθη ὑπὸ τοῦ θείου του καὶ τοῦ ἰατροῦ.

Ὁ Κύριος Δαίβου ἐχαίρετῃσι σιωπηλῶς τὴν ὀμῆγυριν, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν οἰκοδόστειον.

— Κυρία Μορβίς, εἶπεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ ἐκθέσω τοὺς λόγους, δι' οὓς ἦλθον ἐδῶ φρίνεται ὅτι ὁ ὀδηγὸς τοῦ λεωφορείου, ὅστις ἐπανήγαγε τὸν φίλον μου Γεώργιον ἐκ τοῦ Στραδίου, διέδωκε πανταχοῦ, ὅτι ἐπαθεν οὗτος τὰς φρένας, καὶ ὅτι εὐθὺς ὡς ἐφθασε, συνελήφθη τὸ γεγονός τοῦτο διεδόθη καθ' ὅλην τὴν πόλιν, ὅστε ἐφθασε καὶ μέχρι τῶν ἀκοῶν τῆς δεσποῖνίδος Αἰλλ, ἥτις πεπεισμένη ὅτι ὁ Μορβίς ὑπέσχετο ὄμμα φρικώδους πλάνης, ἔσπευσε πρὸς ἐμὲ ζητοῦσα νὰ τὴν συνοδεύσω εἰς τὴν οἰκίαν σας. Ἡ πρόσκλησις αὕτη τόσω μάλλον μ' εὐχαρίστησεν, ὅσω μόνος ἐγὼ κατέχω τὴν κλειδα τοῦ μυστηρίου, τὸ ὅποιον ἀπασχολεῖ ὄλους ἡμᾶς. . . Ἄλλ' ἐπιτρέψατέ μοι πρῶτον ν' ἀπαλλάξω τῶν δεσμῶν τὸν πτωχὸν μου φίλον.

Καὶ ὀδηγήσας τὴν δεσποῖνιν Αἰλλ εἰς τινα ἔδραν ὁ Δαίβου, ἔκοψε διὰ μαχαιριδίου, τὸ ὅποιον ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ, καὶ πρὶν ἢ ἐνοήσῃ τις τὴν προθέσιν του, τὰ σχοινία δι' ὧν ἦν δεσμευμένος ὁ Μορβίς καὶ τὸν ἐβόηθησεν ὅπως ἐγερθῆ.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρὸς.

— Ἄλλ' εἶναι παράφρων, εἶπεν ὁ Κύριος Μορβίς.

— Καὶ μάλιστα μανιώδης, προσέθηκεν ἡ ἀδελφὴ του.

— Τρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ κακοποιήσῃ τινὰ ἐξ ἡμῶν, εἶπεν ὁ ἰατρὸς.

— Πιθανὸν νὰ κακοποιήσῃ καὶ αὐτὸς ἑαυτόν.

— Δὲν θὰ κάμῃ τίποτε, μείνατε ἡσυχαι, εἶπεν ὁ Κύριος Δαίβου. Κύριε Μορβίς ὁ ἀνεφίδας σας δὲν εἶναι παράφρων, ἀλλ' ὑγιής ὅπως καὶ ἡμεῖς καὶ ἐγὼ.

— Πῶς γνωρίζετε τοῦτο, Κύριε; ἠρώτησεν ὁ γέρον Ἰωάννης.

— Ὑπομείνατε ἐπὶ μικρὸν καὶ θέλω σῆς τὸ

ἀποδείξει ἀμέσως. Εἶναι δεκάτη ὥρα, προσέθηκε, βλέπων τὸ ὡρολόγιόν του, ἐπομένως ἀκριβῶς πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἐπανερχόμενος μετὰ τοῦ φίλου μου Γεωργίου καὶ ἄλλου τινὸς κοινοῦ φίλου ἐκ τῆς διδασχῆς τοῦ Κυρίου Στραδίου, ἐστοιχημάτισα μετ' αὐτοῦ, ὅτι ἐὰν ἀπεφάσιζε νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν πρὸς ὄλους, ὅσοι ἤθελον τῷ ἀποτεινὴ ἐρωτήσεις, δὲν θὰ πρῆρχετο ὀλόκληρος ἡμέρα καὶ ἤθελον ἀποκληρωθῆ ὑπὸ τοῦ θείου του, ἀπολυθῆ ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του καὶ τέλος καὶ ἐγκαταλειφθῆ ὑπὸ τῆς μνηστῆς του τῷ προσέθηκα δὲ, ὅτι ἐὰν ὀελήσῃ νὰ παρατείνῃ τὴν δοκιμὴν ταύτην ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, βεβαίως πρὸ τοῦ τέλους αὐτῆς, θὰ τὸν ἔκλειον εἰς φρενοκομείον ὡς φρενοβλαβῆ. Δὲν ἔχει οὕτω, Γεώργιε;

— Ἀκριβῶς αὐτὰ συνέβησαν μετὰξὺ μας, εἶπεν ὁ Μορβίς.

— Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπερέβη δυστυχῶς κατὰ πολὺ τὰς προσδοκίας μου, ἐπανελάθεν ὁ Δαίβου, διότι μόνις δεκαεὶ μόνον ὥρας ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰς συνήθως καὶ καθ' ἑκάστην ἀπευθυνόμενας αὐτῷ ἐρωτήσεις, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐπραγματοποιήθη τὸ χεῖριστον μέρος τῆς προφητείας μου.

— Τῷ ὄντι, προσέθηκεν ὁ Γεώργιος, μόνις ἐπὶ ὀλίγας ὥρας εἶπον τὴν ἀλήθειαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποστῶ τὰς πλέον ἀτιμωτικὰς ὕβρεις! Ὑεῖ μου, ἐξηκολούθησεν, ἐὰν ὀελήσῃτε ν' ἀναπολήσῃτε μετὰ ψυχροῦ αἵματος τὴν σκηνὴν τῆς πρωίας, θὰ ἠμολογήσῃτε ὅτι ἴδιος, ὅτι διαφέρει κατὰ πολὺ ἐκείνης ἢ ἡ θεία μου καὶ ἡμεῖς ἐπενόησατε καὶ περιγράψατε πρὸ ὀλίγου τὸ χεῖριστον ἐξ ὧν σας εἶπον, ὑπῆρξεν, ὅτι δὲν ἤθελα αὐτοκτονήσαι, ἐὰν σας ἔχανα καὶ τοὺς δύο.

— Ἐχεις δίκαιον Γεώργιε, εἶπεν ὁ Κύριος Μορβίς, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐδικαιούμην, ἀκούων τοὺς λόγους σου τούτους, νὰ πιστεύσω ὅτι ἠύχαστο τὸν θάνατόν μου.

— Καὶ τοῦτο, θεῖ μου, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶμεθα συνειδημένοι ν' ἀκούωμεν τὴν ἀλήθειαν.

— Τώρα ἐννοῶ τέλος τὰ πάντα, εἶπεν ὁ Κύριος Μορβίς. Λυποῦμαι πολὺ δι' ἕσα συνέβησαν καὶ σοὶ ζητῶ συγγνώμην.

— Ὅχι, θεῖ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, τοῦναντίον ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην τῆς συγγνώμης σας.

— Ἔστω, ἐπανελάθεν ὁ Κύριος Μορβίς ὅπως δῆποτε εἶμαι εὐτυχής, βλέπων ὅτι δὲν εἶσαι οὔτε παράφρων οὔτε ἀγνώμων, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ λησμονηθῶσι τὰ πάντα καὶ ταῦτα λέγων περιεπτύξατο τὸν ἀνεφίδον του περιπαθῶς.

— Ὅσον ἢ ἀφορᾷ τὴν δεσποῖνιν Ῥοβινσὼν, ἐπανελάθεν ὁ Γεώργιος, δὲν ἔχω ἄλλους λόγους πρὸς ὑπεράσπισίν μου, εἰμὴ μόνον ὅτι εἶπον πρὸς αὐτὴν τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ καπέλλου της.

— Ἐν τούτοις, κύριε, πρέπει νὰ μάθητε τοῦ

λοιποῦ νὰ μὴν εἰσθε τόσο ἀθυρόστομος, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ἡ δεσποῖνι Ῥοβινσὼν.

— Ὑμεῖς δὲ, Κύριε Βλάγγ, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ καταδιώξῃτε δικαστικῶς, διότι ἀπεδιώξατε τοὺς ἀγοραστὰς ἐκ τοῦ καταστήματός σας, ὁμολογῶν αὐτοῖς τὸ ὑπέρογκον τῶν τιμῶν τῶν ἐμπορευμάτων σας ἀμφιβάλλω ἡμῶς ἐὰν συμφέρῃ ὑμῖν νὰ γίνῃ γνωστὴ εἰς τὸ κοινὸν τὴν αὐτὴν δίκην, ἥτις μάλλον θὰ σας ἐλάψῃ.

— Ἄς ἀφήσωμεν πλέον αὐτὰ, εἶπεν ὁ Κύριος Βλάγγ, ἐτοιμαζόμενος ν' ἀποσυρθῆ.

— Σὺ δὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἐπαίτην, σὺ τὸν ὅποιον οὔτε προσέβαλον, αὐτε δυσπρόστατος εἶπὼν τὴν ἀλήθειαν, πόθεν ὀρμώμενος εὐρήθης μετὰξὺ τῶν κατηγορημάτων;

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ διαφυλάτῃ ὑγιᾶ, Κύριε, διὰ τὴν μεγαλοδωρίαν σου, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα καὶ ἐγὼ ποῦ νὰ ἐξηγήσω τὴν μεγαλοδωρίαν αὐτὴν, εἰμὴ ὑποθέτω ὅτι ἐπάτατε τὰς φρένας ὅπως δῆποτε χαίρω ὅτι ἠπατήθη καὶ ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ καλῆς προαιρέσεως μοὶ ἐδόκατε τὸ τάλληρον σῆς εὐχραιστῶν δὲ νὰ σας τὸ ἀνταποδώσῃ ὁ Θεὸς ἐν χαρᾷ καὶ εὐτυχίᾳ.

— Ἐὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Μορβίς.

— Τώρα δεσποῖνι Βράουν, ἐπειδὴ ἡ κατηγορία σας εἶναι ἡ σπουδαιότερα ὄλιον καὶ μὲ ἐπιβαρύνει περισσότερο, σῆς παρακαλῶ νὰ τὴν ἀνακαλέσῃτε, ὀμολογῶσα εἰλικρινῶς τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι ἡ μόνη προαιολῆ, δι' ἣν ἔχετε νὰ παραπονεθῆτε, εἶναι ὅτι ἀπαντήσας εἰς ἐρωτήσιν σας τινὰ, σας εἶπον ὅτι δὲν εἰσθε οὔτε ἐκτάκτου ὀραιότητος, οὔτε ἀγγελος;

— Εἶναι ἀληθὲς, ἀπεκρίθη ἡ Λουίζα, ἀλλ' εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μοὶ ἐλέγετε, ὅτι εἶμαι δυσσειδῆς καὶ κακὴ.

— Συγγνώμην, ὑπέλαθεν ὁ Μορβίς. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι διεστράφη ἡ κρίσις σας, διότι ἐσυνειθίσατε νὰ μὴ προσέχητε πολὺ εἰς τὰς ἐκφράσεις σας, οὔτε ἐν γένει εἰς τὰς ὀμιλίαις σας ἄλλως τε ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἰσθε ὀραιότητος ἐντελοῦς, δὲν ἔπεται ὅτι εἰσθε καὶ δυσσειδῆς οὔτε.

— Εἰς μάτην προσπαθεῖτε νὰ συμφιλιωθῆτε καὶ πάλιν μετ' ἐμοῦ, εἶπεν ἡ δεσποῖνι Βράουν, διακόπτουσα αὐτόν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴ φυλάξῃ! τοῦτο μόνον σας συνιστῶ διὰ τὸ καλὸν σας, νὰ δειχθῆτε εἰλικρινεστέρᾳ πρὸς ἐκείνον, εἰς τὸν ὅποιον θέλετε δώσει τὴν χεῖρά σας, καὶ ὅχι ὅπως πρὸς ἐμὲ.

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἑλένην Αἰλλ ἐξηκολούθησεν

— Εἰς ἡμᾶς δὲ, φιλότατη Ἑλένη, ἥτις μοὶ εἰτεῖνατε χεῖρα βοηθείας, ὁπότε ὄλοι οἱ ἄλλοι μὲ ἀπόθησαν καὶ μὲ ἐγκατέλιπον, εἰς ἡμᾶς, τί νὰ εἶπω;

— Ἐδῶ δὲν ἔχετε τίποτε νὰ μοὶ εἰπῆτε, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη δύνασθε ἡμῶς νὰ ἀναγγείλητε εἰς τοὺς φίλους σας, ὅτι ἐπειδὴ ὅπως δῆποτε σας ἐκήρυξαν παράφρων, διότι εἶπατε τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν, ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος τῶν εἶναι, νὰ ἀφήσῃτε τοῦ λοιποῦ εἰς ἐμὲ πᾶσαν περὶ ὑμῶν φροντίδα.

LOUIS BAILLEUL.

ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΒΡΟΥΝ

(Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1785· ἀπέθανεν ἐν ἔτει 1873.)

Ὁ Πέτρος Λεβρουν διὰ μόνων τῶν ἔργων καὶ τῆς ἰδίας ἀξίας καὶ εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν Ὀμοτίμου (militaire) ἀνεβιβάσθη καὶ Γερουσιαστῆς ἐπειτα ἐγένετο ἄλλὰ, κυρίως, ἐν τῇ φιλολογίᾳ διεκρίθη, καὶ διὰ δραματικοῦ καλλιτεχνήματος (τῆς Μαρίας Στουάρτης) ἤνοιξεν ἑαυτῷ ὀριαμδικῶς τὰς πόδας τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας, διὰ τε αὐτὸ, τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦλθον, τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ τὰ Ἑλληνικὰ ποιήματα θεωρηθεὶς ἀξίος ἐνός τῶν τεσσαράκοντα ἐδωλίων τοῦ ἐνδόξου συλλόγου. Διηγούνται δὲ ὅτι, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, διδασκομένης ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου τῆς Πριγκιπίσσης Ἀδελφίδας, οἱ ἐν τῇ πλατείᾳ θεαταί, ἀκούσαντες τὸ δίστιχον ἐν ᾧ ἡ ἡγεμονίς παρίσταται πρὸς φιλόλογον τινὰ λέγουσα

Ah! votre Académie a fait un fort bon choix,

Le public avec vous a nommé celle fois;

(Ἄ! τῆς Ἀκαδημίας σου ἡ ἐκλογή ἀρίστη νῦν μεθ' ὑμῶν ἐξέλεξε καὶ τοῦ κοινοῦ ἡ γνώμη), ἐχειροκρότησαν ζωηρῶς, ἐπαινεῖσαντες οὕτω δημοσίᾳ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Ἀκαδηματικοῦ.

Ἄλλ' εἰς ἡμᾶς κυρίως ἐνδιαφέρει ὅτι ἡγάπησε μὲν τὴν Ἑλλάδα ἀκραιφνῶς, ὅσον ὁ Σατωβριάνδ, ὁ Βόρων καὶ ὁ Λουδοβίκος, ἔγραψε δ' ὑπὲρ αὐτῆς ἔθους, ἐν χρόνῳ καθ' ὃν οὔτε παράσημα, οὔτε ἄλλαι ἀμοιβῆς προσεδόκων οἱ ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐνθουσιῶντες, οὔτε τὰ σεμντάτα τῶν ἐπωνύμων *général*, τὸ εἰς ἕνα καὶ μόνον ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ χαρισθῆν, ἦν ἐκπεπορευμένον οὕτως, ὥστε μετ' ἀσυγγνώστου κουφότητος εἰς ἀγρόρους ἀνθρώπους οἰκοτρίβων οἰκοτρίβας καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀθλιώτατον τυχοδιώκτην μετὰ κυανῆς ταινίας καὶ μαρμαρυγῶδους σταυροῦ ν' ἀποπέμωμεν. Δικαίωμα δ' ἀληθῶς ἀπαράγραπτον ἐπὶ τε τῆς μνήμης καὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἔχει ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἐν ἔτει 1820, ὅτε ἡ πατρίς ἡμῶν ἔκειτο τεταπεινωμένη καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ἀνάληπτος, ὅτε ἦσαν ἀγνωστοὶ αἱ ὑπὲρ ἐλευθερίας μυστικαὶ ἐνέργειαι καὶ θυσίαι γενναίων τινῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος, ὅτε καὶ αὐτὸς ὁ Βόρων, ἀπελπίς, ἀφῆκε νὰ φύγῃσιν ὕβρεις τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, δικαίωμα λέγω ἀπαράγραπτον ἐπὶ τε τῆς μνήμης καὶ τῶν καρδιῶν.

ἡμῶν ἔχει ὁ κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον γράψας·
Je suis Grec avec eux, oui c'est là ma patrie,
Oui comme eux je reviens à la rive chérie.

(Μετ' αὐτῶν εἶμ' Ἕλληνα καὶ ἐγὼ, αὐτ' εἶναι ἢ πατρίς μου· καί, καθὼς οὗτοι, καὶ ἐγὼ ἐπα- νέρχομαι εἰς τὴν προσφιλεῖ γῆν.)

Τὴν 5 Μαΐου 1820 ἀπέπλευσεν ἐκ Μασσαλίας εἰς Ἴδραν καὶ Ἀθήνας ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ δρόμου νοσ Θεμιστοκλέους. «Καίτοι δ' ἐν ὄρα ἐγγιζούση εἰς τὴν παλιγγενεσίαν, ἦτο δύσκολον, λέγει, νὰ προῖδη τις αὐτήν.» Ἀλλὰ, σχέδια μελετῶν, ἐπι- θυμία ἐπισκέψεως τῶν ἀρχαίων μνημείων, σπου- δῆς νέων ἡθῶν καὶ ἐθίμων καὶ θέας τῆς φυσικῆς καλλονῆς, εἴλκυον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν περιηγη- τήν· τὸ δὲ πλοῖον οὐ τιγος ἐπέβαινε, «τὸ κάλλιστον τῶν ὑδραϊκῶν ἐκείνων πλοίων ἕτινα θεωροῦνται τὰ κομψότατα καὶ ταχύτατα τῶν τοῦ Αἰγαίου,» ἦν αὐτός· ἐκείνος ὁ κλεινὸς δρόμος ἐφ' οὗ ἐν ἔτει 1824 ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ Ἰάκωβος Τομπάζης, πρῶτος ναύαρχος τῶν Ἑλλήνων χειροτονηθεὶς, ἠγείτο τοῦ αὐτοσχεδίου ἑλληνικοῦ στόλου καὶ ἐπανίστα τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου.

Ἄμα δὲ πατήσας ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐνὸς Λε- βροῦν «ματῆχθην εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἐκ μαγείας, λέγει... Ἡ Ἑλλάς ἦν ἐντετυπωμένη εἰς πᾶν μέρος τοῦ πλοίου καὶ μοι ἤρεσκεν ὅτι ἀπεκάλυπτον τὸ μεγαλεῖον καὶ τὰ καλὰ αὐτῆς δυνάμια καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων τῶν πραγμάτων ἐφ' ὧν μα- ταιῶς καὶ παιδαριωδῶς ἐπετίθεντο. Πᾶσα θέσις ἐν τῇ πλοίῳ ἐξωραϊζέτο ὑπ' ὀνομάτων ποιητι- κῶν. Ἐνταῦθα μὲν ἀνεγίνωσκας· ναὸς τῆς Ἀ- γροδίτης, ἐκεῖ δὲ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἀλ- λαχόθι ναὸς τῆς Καλυψοῦς· ὁ δρυῖδων, ἂν μὴ με λαυθάνῃ ἡ μνήμη, ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο. Αἱ δὲ λέμβοι τοῦ Θεμιστοκλέους εἶχον τὰ ὀνόματα αὐτῶν τῶν τέκνων τοῦ παλαιοῦ Θεμιστοκλέους, Ἀυσίμαχος, Νεοκλῆς καὶ Ἀσπασία. Σείριος δὲ καὶ Ἀρκτοῦρος, Ἄρλιον, Κάστωρ καὶ Περ- σεὺς πάντα τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄστρα ἦσαν τὰ τη- λεβόλα. Καὶ αὐτὸς ὁ σκάφος τοῦ πλοίου εἶχεν ὄνομα ποιητικόν. Κέρβερος! Κέρβερος! ἤκουες τοῦς ναύτας κράζοντας ὄλην τὴν ἡμέραν, καὶ, ὅτε τὴν νόκτα ἐκοιμῶντο στηρίζοντες τὴν κε- φαλήν ἐπὶ τοῦ κιλλίβαντος τῶν τηλεβόλων, ὁ Κέρβερος ἠγρόπνει παρ' αὐτοῦς, φύλαξ ἱκανὸς καὶ φοβερὸς μάλιστα καθὼς ἐνθυμοῦμαι.»

Ἐν τῷ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑδραϊκοῦ ἐκείνου πλοίου ἐ- σόζετο ἀμααία ἡ ἀνάμνησις τῆς προγονικῆς εὐχλείας, ὁ ναύτης, ὁ ἐπὶ τῇ θείᾳ τῆς κατὰ τὸν δριζόντα σκιάς τῶν ἑλληνικῶν ἀκτῶν ἀναφώνων C'est elle, la voilà, c'est la terre sacrée, La patrie.

(Τῆς πατρίδος ἐκεῖ βλέπω τὰ ἅγια χώματα,) ἔφαλλε μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ παντός τοῦ πλη- ρώματος τὴν ἐθνικὴν ὕμνον τοῦ Ῥήγα. Ἐκεῖ ἐ- πέλαμψεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ νέου περιηγητοῦ ἢ

πρώτη τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἀναγεννήσεως τῶν Ἑλλήνων ἀκτίς. «Συνεκινούμην, λέγει, βλέ- πων τοὺς Ἑλληνας ἐκείνους ἀναζωπυρουμένους ὑπὸ τῆς λέξεως· πατρις». Ἐγρονθοκόπουν σφο- δρῶς τὴν τράπεζαν κατὰ τὰς περὶ ἐκδικήσεως καὶ ἐλευθερίας ἐπιπέδας· καὶ ἀπέδειξαν τῷ ὄντι κατόπιν ὅτι ταῦτα δὲν ἦσαν κενὴ ἐξαψίς, ἀλλ' ὅτι τὸ ἱερὸν πῦρ ἐφλεγεν ἐν ταῖς ψυ- χαῖς αὐτῶν.» Ὅτε δ' ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἰδρας πολλοὶ Ἰδραῖοι συνέβρευσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Τομπάζη καὶ διηγούντο αὐτῷ τὰ πολιτικὰ τοῦ τόπου νέα, τὰ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ καὶ τῆς κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Πύλης παρασκευα- ζομένης ἐστρατείας, ὅτε ὁ Λεβρόν παρῆστη μάρτυς αὐτήκοος καὶ αὐτόπτης τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν σφραγῶν ἅμα καὶ μουσικῶν συμβουλιῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἤλιπσε καὶ αὐτὸς περισσότε- ρόν τι. Τότε ἐγράφασαν ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ πρώτῳ ἔσματι τῷ ἐπιγραφομένῳ «Θεμιστοκλῆς» οἱ ὠ- ρατοὶ καὶ προφητικοὶ στίχοι·

Son oeil, sa voix, son port, son geste est d'un vainqueur.
Non, quand sous l'habit grec bat un semblable cœur,
Non, la Grèce n'est pas Bétie.

Oui, j'en crois ce regard, l'heure bientôt viendra;
L'avenir est dans ma mémoire.
Le premier des enfants d'Hydra,
D'affranchir sa patrie il tentera la gloire;
Le premier, sur les mâts, ô mon noble vaisseau,
C'est toi dont le nom seul prédit les destinées,
Aux mers par le croissant trop longtemps, pro- [laudes,
Tombasis de la croix montrera le drapeau.

(Ἐχει ὄμμα, φωνὴν, στάσιν, νεῦμα νικητοῦ. Οὐχί, ὅτε ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν στολήν τοιαύτη καρδίη κάλλει, οὐχί, δὲν ἐφθάρῃ ἡ Ἑλλάς. . . . Πιστεύω εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο· ναί, ἐπέρχε- ται μετὰ μικρὸν ἡ ὥρα· ἢ δὲ μνήμη μου βλέπει τὸ μέλλον· τὸ πρότερον τῆς Ἰδρας τέκνον θέλει διώξει τὴν δόξαν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πα- τρίδος· πρῶτος ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν σου, ὦ εὐγενές μου πλοῖον, σὺ οὐ καὶ μόνον τὸ ὄνομα προλέγει τὸν προορισμὸν, εἰς τὰς ὑπὸ τῆς ἡμισελήνου ἀπὸ πολλοῦ βεβηλωθείσας θαλάσσας, πρῶτος ὁ Τομ- πάζης θέλει ὑψώσει τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ.)

Ἄλλ' ὅτε, μετὰ μικρὸν, ἀποδοῦς εἰς Ἀθήνας διήλθεν ἐκεῖθεν δι' Ἐλευσίνας, Μεγάρων, Κορίν- θου καὶ Τριπόλεως εἰς Σπάρτην, ὅπως συναν- τήσῃ ἐκεῖ φίλους ἐκ Νεαπόλεως εἰς τὴν Ἑλ- λάδα καταβάντας καὶ ὃν ὁ ἕτερος ὀνομάζετο Μέρμιτο, τότε ἡ ἠθικὴ τῶν κατοικῶν τῆς ἡπει- ρωτικῆς Ἑλλάδος κατάπτωσις, ὑπὸ τὸν βαρὺν τῆς δουλείας ζυγὸν, ἄνευ κινήσεως, ἄνευ ἐπιθυ- μίας, ἄνευ φωνῆς, ἄνευ αἰσθήματος, μικροῦ δεῖν ἀπέσβεσε τὴν ἐλπίδα·

Vos chants, ô fils d'Hydra, m'avaient-ils donc [trompé!

(Ἄρα γε, τέκνα τῆς Ἰδρας, μὴ ἠπάτησαν τὰ ἔ- σματα ὑμῶν !)

λέγει ἐν τῷ β' ἔσματι («Πελοπόννησος»), οὗ τὴν ἔνοικον θαυμασιῶς συναυροῦσιν οἱ δύο τελευ- τατοὶ στίχοι·

Voilà Sparte, voilà la Grèce toute entière:
Un esclave, un tyran, des débris et des fleurs.
(Ἴδου ἡ Σπάρτη, ἴδου ἡ Ἑλλάς ὅλη· εἰς δούλος, εἰς τύραννος, ἐρείπια καὶ ἄνθη.)

Καὶ ταῦτα μὲν ἔγραψεν ἀμέσως τότε ἐν ἔτει 1820. Ὅτε δὲ, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1827 ἔ- τους, δημοσιεύων τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἰδρὴν προέτασε πρόλογόν τινα μικρὸν, ἐσημείου ἐν αὐτῷ τὰδε μελέτης ἄξια ἀληθῶς· «Ἡ περὶ τῆς χώρας κρίσις ἡμῶν (τῶν τριῶν φίλων) ἦτο ὀμό- φωνος. Ἄλλ' εὐθύς ὡς ἤλθεν ὁ λόγος ἐπὶ τοῦς ἀνθρώπους, τὸν χαρακτήρα αὐτῶν, τὴν κατά- στασιν τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν παρούσαν δουλείαν, τὰς ἐν τῷ μέλλοντι ἐλπίδας, εἶδομεν ἀμέσως ὅτι οὐ μόνον σύμφωνοι δὲν ἤμεθα, ἀλλὰ καὶ ὁ- λως ἀντιθέτου γνώμης.» Οἱ μὲν φίλοι αὐτοῦ ἔ- κριναν τοὺς Ἑλληνας θαύτατα ἐξηχρησμένους καὶ μακρὰν παλιγγενεσίαν, ἦν οὔτε ἤλιπζον, οὔτε ἐφαντάζοντο, οὔτε ἐπεθύμουν, ἐτελῶς ἀνά- ξισι αὐτῆς· γενόμενοι ὑπὸ τῆς μακρᾶς ἔξωσ τῆς μεταστροφῆς παρ' αὐτοῖς τὴν δουλείαν εἰς φά- σιν· ὁ δὲ φίλος τοῦ Τομπάζη Λεβρόν ἐφρόνει ὅτι κατ' ἐπιφάνειαν μόνον ἦσαν τοιοῦτοι οἱ Ἑλ- ληνες, δυσφόρως ὑπομένοντες τὴν ὀθωμανικὴν τυραννίαν, καὶ διὰ πολλῶν ἐπιχειρημάτων, ὧν ἡ ὀρθότης καὶ ἡ ἐμβριθεία μυριάκις ἔκτοτε ἀπε- δείχθησαν, ἐξήτει νὰ πείσῃ τοὺς ὑπὸ ἴσου πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔριτος ἐμφορουμένους ἑταίρους ὅτι ἡ γνώμη αὐτοῦ ἦτο μόνη ὀρθή. Ἀπέδειξε δ' εἰ- κλῶτως τὴν διχογνωμίαν εἰς τὴν σύμπαντιον, ὅτι οἱ μὲν φίλοι αὐτοῦ εἰσήλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς Πελοποννήσου, ὅπου ἡ τυραννία ἐπέκειτο βαρυτάτη καὶ ἀπηνής, ἐν τῷ αὐτῷ ἐφθανε διὰ τῶν νήσων καὶ τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν θαλάσσης, μετηγγισμένας ἐκεῖθεν ἔχων τὰς ἐλπίδας τῶν νησιωτῶν, ἃς νὰ ἐξασθενήσῃ μόνον ἴσχυσεν, οὐχί δὲ καὶ νὰ διασκεδάσῃ, ἢ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐπίσκεψις. Ἄλλως τε δ' ἐστηρίζοντο αἱ ἐλπίδες αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπολιτιστῶν μὲν ὄλωι, ἀλλ' ὅμως ἀνδρείων καὶ ἐλευθέρων τῷ φρό- νημα δριμύν τῆς Μάνης καὶ τῆς Ἠπειροῦ. Οὐ- δὲν ἦπτον, ὁ νέος φιλέλληνας ὑπενέδωκεν εἰς τὴν γνώμην τῶν φίλων κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀπῆλθετο χρόνος, καὶ πολλὰς ἡμέρας, ὅπως αἱ νῆσοι ἐπιδρά- σωσιν ἐπὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος εἰς ἀναγέννη- σιν αὐτῆς. Ἄλλ' ὅπως εἶναι δύσκολον, ἐπι- λέγει ἐν ἔτει 1827, ὅπως εἶναι δύσκολον νὰ διακρίνῃ τις ἐπὶ τῆς ὕψους ἔθνους τινὸς τὰ αἰσθητικὰ τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως, τὰ κρυπτόμενα εἰς τὸν μυχθὸν τῆς καρδίας καὶ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ μυστήριον τοῦ χρόνου καὶ τῆς εἰμαρμένης! Μάλιστα κεντελλόμενοι τὰς ἀκτῆς τῆς

Πελοποννήσου ἦτις ἐφαίνετο ἀναυδος, κατηφιῶσα, ἐξουδενωμένη, καὶ ἡ ἐπανόστασις ἐξεβράχη, καὶ κραυγαὶ θορύβου καὶ ἀπελευθερώσεως κατέφθα- νον ἡμᾶς. Ἐν δὲ τῷ σπουδαιοτάτῳ τούτῳ πολι- τικῷ φαινομένῳ τοσοῦτον αἰφνιδίως ἀναγεννή- σεως, πᾶγμα ἕξιον μεγάλης προσοχῆς, παρέχον μέγα ἠθικὸν δίδαγμα καὶ ὑπόμνησιν εἰς τοὺς δυ- νάστας, ὁ πρῶτος κτύπος κατηνέχθη ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς, οὐχί ὑπὸ τοῦ δυνατοῦ· οἱ κατὰ τὸ φαινόμενον κοιμώμενοι βαθύτατα ἐξηγέρθησαν πρῶτοι· ἡ Πελοπόννησος ἦρε τὸ σημεῖον πρὸ τῶν δριμύτων καὶ τῶν νησιωτῶν.»

Καὶ ταῦτα μὲν πάντα οὕτως ἔχουσι. Ὁ δὲ ποιητῆς, ἀφ' οὗ καὶ τὸν Βύρωνα ἐθαύμασε καὶ ὕμνησεν, ὡς ὁ Σατωβριάνδ, καὶ τὸν Βύρωνα διε- δέξατο εἰς τὸ παρὰ τὸ Λουσιράτειον μνημεῖον ἐν τῇ ὁδῷ τῶν τριπόδων μοναστικῶν δωμάτων, ἐνθα καὶ ἀσθενήσας μικροῦ δεῖν ἀπέθνησκε καὶ ἐθάπτετο ἐν τῷ εἰς ταφὴν τῶν ξένων τότε ὀρι- σμένῳ θησαύρῳ, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου, ὑπὸ γλυκέος κατεχόμενον προαισθήματος, καταφθάνουσιν αὐτὸν αἱ πρῶται φθίμα καὶ τὰ τροανακρούσματα τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Qui nommerait révolle un si juste réveil?
Qui nommerait rebelle une contrée onlière?
De son indépendance arborant la bannière?
La liberté pour tous luit comme le soleil.

(Τίς δομοῖ ἐξέγερσιν δικαιοσύνην ; τίς δομοῖ ἀνάρτητα χώραν ὄλην αἴρουσαν τὴν σημαίαν τῆς ἀνεξαρτησίας ; Ἄλλ' ἡ ἐλευθε- ρία ὑπὲρ πάντων λάμπει ὡς ὁ ἥλιος.)

Ἀπὸ δὲ τῆς ὥρας ἐκείνης, ἀπὸ τοῦ πέμπτου μέχρι τοῦ δεκάτου (τελευταίου) ἔσματος, ὁ φι- λέλληνας ποιητῆς ποῦ μὲν κροεῖ πένθιμον ἴδραν θρηνῶν τὰς σφαγὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Σμύρνης, τῆς Χίου, ποῦ δὲ ψάλλει διθυράμ- βους ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων ἠρώων, ἐξυμνῶν τὰ κατορθώματα τοῦ Πετρόβου, τοῦ Κοσκο- τρώνη, τοῦ Ὀδυσσεῶς, τοῦ Τομπάζη καὶ μετ' ὑπερφημείας ἀναγνωρίζων τὸ εἰς τὴν Ἑλλάδα καταγαγὸν αὐτὸν πλοῖον ὡς ναυαρχίδα τοῦ ἑλ- ληνικοῦ στόλου·

Mais est-ce bien lui que je voi!
Mon beau Thémistocle est-ce toi?
C'est sa poupe ! et voilà, si mon oeil est fidèle,
Sur le pont Tombasis, qui m'aperçoit soudain,
Armé du casque antique où la croix étincelle,
Et qui, l'œil radieux, me fait signe et m'appelle
Du bâton amiral qui brille dans sa main.

1. Αὐτὸς ὁ Λεβρόν ἀναμνηστικῶς μετὰ τινος ἡδονῆς δει, ἀποτόμους ἐν τῷ θησαύρῳ, ἔμελλε νὰ τῆσιν τοῦ εἰς ἄλλον ἔσαν ἐκεῖ ἀποτεθέντα γραφέντος ὑπὸ τοῦ Βύρωνος ἐπιγράμματος· Si miserrimus in moria hostis inani insepul- cro. (Εἰ θρηνητὸς ἐπὶ τῷ θανάτῳ, ὅμως μακάριος ἐπὶ τῷ τάφῳ.) Ἄξια δὲ σημειώσεως ἐνταῦθα μοι φαίνεται ἡ σύμ- πτωσις ὅτι ὁ ἐν Ἀθήναις τὸν Βύρωνα ἐν τῷ θαυμαστῷ διαδε- χθεὶς Λεβρόν, κατέκειτο ἐν Παρισίῳ ἐπὶ δεκάδας ἔτων καὶ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῶν τὰ δοματῖα τοῦ Βολταίρου ἐν rue de Beaune, ἀρ. 1.

2. Ἄμα δ' ἐν τῷ εἰ.

Πελοποννήσου ἦτις ἐφαίνετο ἀναυδος, κατηφιῶσα, ἐξουδενωμένη, καὶ ἡ ἐπανόστασις ἐξεβράχη, καὶ κραυγαὶ θορύβου καὶ ἀπελευθερώσεως κατέφθα- νον ἡμᾶς. Ἐν δὲ τῷ σπουδαιοτάτῳ τούτῳ πολι- τικῷ φαινομένῳ τοσοῦτον αἰφνιδίως ἀναγεννή- σεως, πᾶγμα ἕξιον μεγάλης προσοχῆς, παρέχον μέγα ἠθικὸν δίδαγμα καὶ ὑπόμνησιν εἰς τοὺς δυ- νάστας, ὁ πρῶτος κτύπος κατηνέχθη ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς, οὐχί ὑπὸ τοῦ δυνατοῦ· οἱ κατὰ τὸ φαινόμενον κοιμώμενοι βαθύτατα ἐξηγέρθησαν πρῶτοι· ἡ Πελοπόννησος ἦρε τὸ σημεῖον πρὸ τῶν δριμύτων καὶ τῶν νησιωτῶν.»

Καὶ ταῦτα μὲν πάντα οὕτως ἔχουσι. Ὁ δὲ ποιητῆς, ἀφ' οὗ καὶ τὸν Βύρωνα ἐθαύμασε καὶ ὕμνησεν, ὡς ὁ Σατωβριάνδ, καὶ τὸν Βύρωνα διε- δέξατο εἰς τὸ παρὰ τὸ Λουσιράτειον μνημεῖον ἐν τῇ ὁδῷ τῶν τριπόδων μοναστικῶν δωμάτων, ἐνθα καὶ ἀσθενήσας μικροῦ δεῖν ἀπέθνησκε καὶ ἐθάπτετο ἐν τῷ εἰς ταφὴν τῶν ξένων τότε ὀρι- σμένῳ θησαύρῳ, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου, ὑπὸ γλυκέος κατεχόμενον προαισθήματος, καταφθάνουσιν αὐτὸν αἱ πρῶται φθίμα καὶ τὰ τροανακρούσματα τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Qui nommerait révolle un si juste réveil?
Qui nommerait rebelle une contrée onlière?
De son indépendance arborant la bannière?
La liberté pour tous luit comme le soleil.

(Τίς δομοῖ ἐξέγερσιν δικαιοσύνην ; τίς δομοῖ ἀνάρτητα χώραν ὄλην αἴρουσαν τὴν σημαίαν τῆς ἀνεξαρτησίας ; Ἄλλ' ἡ ἐλευθε- ρία ὑπὲρ πάντων λάμπει ὡς ὁ ἥλιος.)

Ἀπὸ δὲ τῆς ὥρας ἐκείνης, ἀπὸ τοῦ πέμπτου μέχρι τοῦ δεκάτου (τελευταίου) ἔσματος, ὁ φι- λέλληνας ποιητῆς ποῦ μὲν κροεῖ πένθιμον ἴδραν θρηνῶν τὰς σφαγὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Σμύρνης, τῆς Χίου, ποῦ δὲ ψάλλει διθυράμ- βους ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων ἠρώων, ἐξυμνῶν τὰ κατορθώματα τοῦ Πετρόβου, τοῦ Κοσκο- τρώνη, τοῦ Ὀδυσσεῶς, τοῦ Τομπάζη καὶ μετ' ὑπερφημείας ἀναγνωρίζων τὸ εἰς τὴν Ἑλλάδα καταγαγὸν αὐτὸν πλοῖον ὡς ναυαρχίδα τοῦ ἑλ- ληνικοῦ στόλου·

Mais est-ce bien lui que je voi!
Mon beau Thémistocle est-ce toi?
C'est sa poupe ! et voilà, si mon oeil est fidèle,
Sur le pont Tombasis, qui m'aperçoit soudain,
Armé du casque antique où la croix étincelle,
Et qui, l'œil radieux, me fait signe et m'appelle
Du bâton amiral qui brille dans sa main.

1. Αὐτὸς ὁ Λεβρόν ἀναμνηστικῶς μετὰ τινος ἡδονῆς δει, ἀποτόμους ἐν τῷ θησαύρῳ, ἔμελλε νὰ τῆσιν τοῦ εἰς ἄλλον ἔσαν ἐκεῖ ἀποτεθέντα γραφέντος ὑπὸ τοῦ Βύρωνος ἐπιγράμματος· Si miserrimus in moria hostis inani insepul- cro. (Εἰ θρηνητὸς ἐπὶ τῷ θανάτῳ, ὅμως μακάριος ἐπὶ τῷ τάφῳ.) Ἄξια δὲ σημειώσεως ἐνταῦθα μοι φαίνεται ἡ σύμ- πτωσις ὅτι ὁ ἐν Ἀθήναις τὸν Βύρωνα ἐν τῷ θαυμαστῷ διαδε- χθεὶς Λεβρόν, κατέκειτο ἐν Παρισίῳ ἐπὶ δεκάδας ἔτων καὶ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῶν τὰ δοματῖα τοῦ Βολταίρου ἐν rue de Beaune, ἀρ. 1.

2. Ἄμα δ' ἐν τῷ εἰ.

Oui, c'est le Thémistocle! et ce n'est pas en vain Quo' ma muse avait dit: Sa gloire sera belle!

(‘Αλλ’ ἄρα γε αὐτὸν βλέπω! Σὺ εἶσαι, ὦρατέ μου Θεμιστοκλῆς; Ναι, εἶναι ἡ πρῶμα του! καὶ, ἐν τῷ ἄμμα μου εἶναι πιστὸν, ἴδού ὁ Τομπάζης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, φορῶν κρόνος ἀρχαίον ἐφ’ οὗ ἀστράπτει ὁ σταυρός, μὲ βλέπει καὶ περιχαρῆς νεύει καὶ με προσκαλεῖ διὰ τοῦ ναυαρχικοῦ σκήπτρου λάμποντος ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. Ναι, εἶναι ὁ Θεμιστοκλῆς! Δὲν εἶπε ματαίως ἡ μουσά μου ἡ δόξα του μεγάλη!)

Kαταλιπὼν δὲ τὴν Χίον καὶ τὴν Σμύρνην μεστὰς αἵματος καὶ φρίκης, ἀγορὰς δούλων Ἑλλήνων, ἀφικνεῖται εἰς Ἡρισίους ἐναύλους ἔτι ἔχων τὰς οἰμωγὰς τῶν θυμάτων καὶ ὡς ἐκ τινος τόπου κολάσεως εἰς τὸν παράδεισον εἰσερχόμενος θαμβοῦται, τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνακράζει·

Vous pleurez! mais où suis-je? et de ce bord (joie)tain

Comment, quand j'écoutais ces voix désespérées, Vers Paris transporté, me trouvois-je soudain Dans ce salon brillant, plein de femmes parées, De luxe, de flambeaux, de glaces éclairées?

D'autres, loin de leur toit, belles et riches dames! Les pieds nus, sans secours on de bazars infâmes Se vouloit à l'enchaîne, ainsi qu'un vil haitif.

(Κλαίετε! ἀλλὰ ποῦ εἶμαι; καὶ ἀπὸ τῆς μεμακρυσμένης ἐκείνης ἔχθρας, πῶς, ἐνῶ ἤκουον τὰς ἀπέλπιδας ἐκείνης φωνῆς, μετεβιβάσθην αἰφνης εἰς τὴν λαμπρὴν ταύτην αἴθουσαν τὴν μεστὴν γυναικῶν ἐστολισμένων καὶ καταλαμπομένων ὑπὸ κοσμημάτων, λαμπάδων καὶ κατόπτρων;... Ἄλλαι, μακρὰν τῆς γῆρας των, ὦραιαι καὶ πλούσιαι κυρία! ἄλλαι, γυμνόποδες, ἀπροστάτευτοι δημοπρατοῦνται ἐν ἀτίμοις ἀγοραῖς ὡς φαῦλα κτήνη.)

Ἡ ὄρα εἶναι κατάλληλος καὶ ὁ εὐγλωττος μάρτυς τοῦ ἀγῶνος, τῶν σφαγῶν, τοῦ ἐξανδραποδισμού γυναικῶν καὶ παιδίων ἐναγωνίως ἐπικαλεῖται τὴν ἐπικουρίαν καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ γυναικῶν, ἀπαιτεῖ παρ’ αὐτῶν τὰ ἀδοκίματοκόλλητα κοσμήματα, ἀπαιτεῖ περισσώτερον·

Vous-mêmes levez-vous; et semant vos exemples, Que le soir dans les bals, le matin dans les temples, Brillantes, on vous voit une bourse à la main, Demander pour les Grecs des armes et du pain.

(Καὶ οὗτοι αὐτοὶ ἐγέρθητε καὶ σπεύρουσι τὰ παραδείγματα, τὴν ἐσπέραν ἐν τοῖς χοροῖς, τὴν πρῶταν ἐν τοῖς ναοῖς, ἀνὰ χεῖρας ἔχουσαι βλαάντιον· ζητήσατε ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἔπλα καὶ τροφήν.)

Ἡ δὲ φωνὴ τοῦ Λεβρόν ἤχησε μεταξὺ τῶν πρώτων, καὶ ἤχησε πανταχοῦ τῆς Γαλλίας. Καὶ γνωστὸν ὅπως γενναῖοι ὑπήρξαν οἱ ἀκούσαντες αὐτῆς Γάλλοι· τίς δ’ ἀγνοεῖ ὅτι ὄλιγοι τινὲς εὐγενεῖς ἄνδρες· ὡς ὁ Σατωβριανδὸς καὶ ὁ Λεβρόν I. ἤμα II.

προσελκυσαν τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα, προπαρασκευάσαντες τὸ Ναυαρίνον καὶ τὴν εἰς Πελοπόννησον γαλλικὴν στρατείαν;

Οὕτω δὲ, κατ’ ἴδιον τρόπον συμπράξας εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀπελευθέρωσιν, μετ’ ὑπερηφανείας καὶ χαρᾶς ἔβλεπε τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν καὶ ἐν τῷ πολιτισμῷ ταχέως προκόπτουσαν, καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ ἡμερῶν ἐτήρει ἀναλλοίωτον τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο αἰσθημα, ὑφ’ οὗ ἐμπνεόμενος ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ ἔσματι ἔλεγε·

Ei moi de retour dans ma France, Près de mon cher foyer assis, De loin j'entendrais les réclats Des jours que voit mon espérance; Et rouli-évre, en mes chants alors, D'une âme orgueilleuse et charmée, Je rôpandrai sur tous nos bords Ma joie et votre renommée.

(Ἐγὼ δ’ ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν καὶ καθήμενος παρὰ τὴν ἀγαπητὴν μου ἐστίαν, θέλω μακρόθεν ἀκούει τὴν διήγησιν τῶν ἡμερῶν ἐς αἱ ἐλπίδες μου βλέπουσιν. Ἴσως δὲ τότε τὰ ἔσματά μου, ἔσματά ψυχῆς ὑπερηφάνου καὶ ἀγαλλιῶσης, διαχύσασιν ἐπὶ πάσας ἡμῶν τὰς ἀγίας καὶ ἐμοῦ τὴν χαρὰν καὶ ὕμῶν τὸν δόξαν.)

Ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς μνήμης μου ἡ γλυκύτερη μετ’ ἡς, κατὰ τὰ ἔτη 1859-1861, ὀμιλῶν πρὸς ἐμὲ, νέον σπουδαστὴν ἐν Ἡρισίοις; ἀνεμιμνήσκετο τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα καταβάσεως, τοῦ Τομπάζη, τοῦ Θεμιστοκλήους καὶ τῶν πρώτων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἑλληνικῶν ἀγόνων. Γέρον ἤδη προβεβηκὸς καὶ μόνος σύντροφος δικαίως ἠγαπημένης γυναικὸς, μετὰ τῆς ἡρέμου μελαγχολίας τῆς παρακολουθοῦσας τῷ πόνῳ καὶ ταῖς ἀναμνήσεσιν ἀνεπόλει ὅτι ἐμελλε νὰ μὴ ἐπανιδῆ τὴν ἀγαπητὴν αὐτῷ Ἑλλάδα. Ταύτης δ’ αὐτοῦ τῆς ἠθικῆς διαθέσεως ἀπλουστάτην μὲν, ἀλλὰ πιστοτάτην εἰκόνα παρέχει ἡ ἐπομένη πρὸς Ἑλληνίδα ἐν Ἡρισίῳ ἀπερχομένην ἐπιστολὴ τῆς 18 Ἀπριλίου 1861, ἣν ὡς κειμήλιον φυλάττω· «Πολὺ ἐπεθύμουν, Κυρία, ἐγὼ αὐτὸς νὰ κομίσω τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐτυχῆς εἰς τὴν ὦραιαν ὕμῶν πατρίδα ἐπανόδου. Ἄλλ’ ἀντὶ ἐπισκεπτηρίου δέξαθε τοὺς δύο τοῦτους τόμους (τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ) ἐν οἷς ἐπινευρίσκετε τὴν Ἑλλάδα καὶ οὗς τινὰς θέλω γθορήσει ἐν συνακολουθησάσῃ ὑμῖν εἰς Ἀθήνας, κτλ. Λεβρόν».

Τοιοῦτον ἄνδρα, τοιοῦτον φίλον ἐπιτρέπεται νὰ λησμονήσῃ ἡ Ἑλλάς;

ΣΤΕΦ. Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

Τὸ δὲ γκαυδέστερον ἔσως σύγγραμμα τοῦ κόσμου ἐτυπώθη ἐν τῇ Σινικῇ σύγκειται ἐξ 6,109 τόμων καὶ φέρει τὸν τίτλον «Αὐτοκρατορικὴ συλλογὴ παλαιῆς καὶ νέας φιλολογίας.» Ἡ ἐτυπώσις τῆς κολοσιαικῆς ταύτης Ἐγκυκλοπαιδείας

ἤρξατο ἐν ἔτει 1722 διὰ μολυβδίνων χαρρακτῆρων χυθέντων ἐπὶ τούτῳ. Τὰ περισσώζοντα πλήρη ἀντίτυπα εἶνε σπάνια. Τοιοῦτον σύγγραμμα ἐπωλεῖτο ἀπὸ τινος ἐν Πεκίνο ἀγτὶ 400 χιλιάδων ταλλήρων!

ΠΕΡΙ ΤΕΙΟΥ

Μετὰ τὸν καφὲ ποτὸν ἰκανῶς διαδεδομένον ἐν Εὐρώπῃ εἶνε τὸ τέιον. Εἶνε δὲ τὸ τέιον τὰ ἀπεξηραμένα φύλλα θάμνου ἐγχωρίου τὸ κατ’ ἀρχὰς τῆς Κίνας, εἶτα δὲ μεταφυτευθέντος καὶ ἀλλαχοῦ ὁ θάμνος οὗτος ἔχει 4-8 ποδῶν ὕψος, εἶνε πολὺκλαδὸς καὶ ἀποτελεῖ δάση ὀλόκληρα εἰς τὰ μέρη ἐνθα φάται. Τὰ βραχυμίσχα φύλλα του εἶνε ἐλλειψοειδῆ τὸ σχῆμα, ἐξυκατάληκτα, ἔχουσι χεῖλη πρινοειδῶς κεκομμένα καὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ φύλλα τῆς βυσσινέας.

Παρ’ ἡμῖν ὁ λαὸς καλεῖ διὰ τοῦ κοινοῦ ὄνόματος τοῦ τέιου τὰ φύλλα τῆς σιδερίτιδος, φυτοῦ ἢ μάλλον λαχάνου φνομένου ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὄρεων τῆς νοτίας Πελοποννήσου (Πάρναξος, Ταυγέτου), τὸ ὅποιον πρῶτος ἀνεκάλυψε καὶ παρέθεσε μετὰ τῶν φυτῶν τῆς Ἑλληνικῆς χλωρίδος, ὁ καὶ πλῆθος ἄλλο Ἑλληνικῶν φυτῶν καταστήσας γνωστὸν εἰς τὴν Εὐρώπην, βοτανικῶς κ. Ἐλδράχ. Τὸ φυτὸν τοῦτο, καλούμενον κοινῶς τσιτὶ ἐ. ἑλληνικῶν, ἔχει εὐάρεστον ἀρωματικὴν ὁσμὴν, ὀλίγον τοῦ τέιου διαφέρουσαν, διὸ καὶ εἶνε ἀγαπητὸν τοῖς κατοικοῖς καὶ εὐχρηστεῖ παρὰ ταῖς χῶραις ἐν αἷς φύεται ὡς ποτὸν οἰκιακόν.

Ἡ καλλιέργεια τοῦ θάμνου τοῦ παράγοντος τὸ κινεζικὸν τέιον, τῆς τῆας, ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν πηγὴν τοῦ πλοῦτος τῶν νοτίων ἐπαρχιῶν τῆς Κίνας καὶ τῶν προσόδων τοῦ Σινικοῦ κράτους. Ἀπὸ τοῦ Δ’ αἰῶνος μετεφυτεύθη τὸ δένδρον ἀπὸ τῆς Κίνας εἰς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ Κορέαν, διεδόθη εἶτα πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς νότον, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Ἰάβαν καὶ Κεϋλάνην. Πολλῶ δ’ ὕστερον μετεφυτεύθη εἰς τὴν Βρασίλιαν καὶ ἄλλας χῶρας.

Κατὰ μέγα μέρος, τὸ εἰς τὴν Εὐρώπην καταναλισκόμενον τέιον ἐξάγεται σχεδὸν μόνον ἐκ Κίνας. Τοῦτου δὲ ἡ μὲν Ἀγγλία καὶ Ὁλλανδία καταναλίσκει τὸ πλεῖστον, ἡ δὲ δυτικὴ Εὐρώπη τὸ ἐλάχιστον μέρος. Ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ Κίνα τὸ τέιον εἶνε ποτὸν ἐθνικὸν πρὸ 1000 ἐτῶν. Ἐν Εὐρώπῃ δὲ εἰσαχθὲν τῷ 1666 διὰ τῶν Ὁλλανδῶν ἀπὸ τῆς Κίνας, ἀπὸ δὲ τῆς Ἰάβας τῷ 1834, κατέστη ἀπαραίτητος ἀνάγκη τῶν κατοίκων τῶν βορείων χωρῶν. Ταῦτὸ συνέβη καὶ διὰ τὴν βορείαν Ἀμερικὴν.

Τοῦ τέιου ἐπαρῶνται πολλὰ εἶδη, εἶτε ποιότητες· διότι ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους, καθ’ ἣν γίνεσται ἡ συλλογὴ τῶν φύλλων, καὶ ὁ τρόπος καθ’ ὃν ἀποξηραίνονται ἐπιδρῶσι πολὺ ἐπὶ τῆς ποιότητος· πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὸ εἶδος τοῦ δένδρου

ἔχει μεγάλην σημασίαν καὶ ἡ χώρα ἐν ἣ φύεται, καὶ τὸ ἔδαφος.

Τὰ φύλλα τοῦ τέιου συλλέγονται τετράκις τοῦ ἔτους ἀπὸ τῶν τριετῶν μέχρι τῶν δεκαετῶν θάμνων τῆς τῆας, κατὰ τὸν Φεβρουάριον, Ἀπρίλιον, Ἰούνιον καὶ Αὐγουστον. Συλλεχθέντα δὲ πρῶτον μὲν ἐμβαπτίζονται ἐν ζέοντι ὕδατι, ὅπως ἀφαιρηθῇ ἀπ’ αὐτῶν ναρκωτικὴ τις οὐσία, εἶτα δὲ ἀπλοῦνται ἐπὶ δίσκων σιδηρῶν, ξηραίνονται καὶ συστρέφονται. Οὕτω παρασκευασθέντα στοιβάζονται ἐντὸς μικρῶν κυτίων ξυλίνων ἢ μεταλλίνων ἐστρωμένων διὰ φύλλου τινος πλατέος τοῦ δένδρου φάρου (rhubarb), καὶ κλειόνται ἀδιαπνεύστως· διότι τὸ τέιον μόνον ἐν κελῶς κεκλεισμένοις ἀγγείοις διαφυλάττει τὸ ἀρωμά του. Ἐκ τοῦ κατὰ τὰς τέσσαρας τάξας ἐποχᾶς συλλεχθέντος τέιου, κάλλιστον εἶδος ἀποτελεῖ ἡ πρώτη συγκομιδὴ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου.

Εἰς τὸ ἐμπόριον διακρίνονται δύο κυρίως εἶδη· τὸ πράσινον καὶ τὸ μέλαν. Ἀμφότερα δὲ δύνανται νὰ παραχθῶσιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ θάμνου καὶ νὰ προσλάβωσι τὸ ἰδιάζον χρῶμα κατὰ τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς· οὕτω μαραινόμενα τὰ φύλλα διὰ τοῦ ἀτμοῦ, εἶτα δὲ ξηραίνόμενα γίνονται πράσινα, ξηραίνόμενα δὲ καὶ τιθέμενα ἐπὶ τινα χρόνον ἀνωθεν τοῦ πυρὸς γίνονται μέλινα. Ἡ διαφορὰ αὕτη παράγεται καὶ κατ’ ἄλλου; πολυαἰδεῖς τρόπους. Ἡ πολυμήχανος δὲ τῶν Σινῶν κερδοσκοπία τῶσαυτὰς δολιότητας καὶ νοθείας τοῦ τέιου ἐπενόησεν, ὥστε οὐ μόνον τὰ κακὰ εἶδη στέλλει εἰς Εὐρώπην κεχρωματισμένα διὰ καμπεχινοῦ ξύλου, ἀργίλλου, κυανοῦ τῆς Πρωσίας, ἀλάτων τοῦ μολυβδίου, χαλκοῦ, κ.τ.λ., ἀλλὰ καὶ φύλλα ξένων ὄλων φυτῶν, οὔτε κἂν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς τῆας ἀνακόντων, κατεργάζουσα ποικιλοτρόπως, ἀπατᾷ τοὺς εὐπίστους τῶν ἐμπόρων. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀγγλο-ἰνδικὴ ἑταιρία ὤρισεν ἰδίους ἀνθρώπους, δυναμένους, ὅπως οἱ ἡμέτεροι οἰνογνώσται, νὰ διακρίνωσι τὴν ἀξίαν καὶ τὸν δόλον καὶ μεταξὺ 400 εἰδῶν τέιου. Τοὺς τοιοῦτους ὀνομάζουσι τειογνώστας.

Τὰ δύο εἶδη τοῦ τέιου, τὸ μέλαν καὶ τὸ πράσινον, ὑποδιαίρουνται. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ πράσινου καλλίτερον θεωρεῖται τὸ καισαρικὸν τέιον, τὸ συνιστάμενον ἐκ τῶν κατὰ πρῶτον συλλεχθέντων φύλλων, ὅπερ οὐδέποτε ἔρχεται εἰς τὴν Εὐρώπην, εἶτα τὸ μαργουρινοειδές, τὰ εἶδη τὰ καλούμενα σου. ἰάγκ, τσιτὶ, ἀθόατ (ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐμπόρου τινος μετακομισαντος τὸ εἶδος τοῦτο εἰς τὴν Εὐρώπην), ὑσόν κ.τ.λ. Ἐκ δὲ τοῦ μέλανος τέιου τὸ καρβαίνιον τέιον, τὸ σου. ἰάγκ, τὸ πίκο, τὸ τοῦ Κόγκ, τὸ βωσιαικόν (διότι διὰ τῆς Ρωσσίας ἔρχεται εἰς Εὐρώπην) καὶ πλῆθος ἄλλων εἰδῶν φερόντων τὰ σινικὰ ὀνόματα τὰ γνωστὰ καὶ χρήσιμα μόνον εἰς τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς καθ’ ἑξὶν τειπότεας.

Καλόν τέιον εἶνε τὸ πρόσφατον καὶ τὸ ἐντελὲς ξηρὸν καὶ βαρὺ, τὸ συνιστάμενον ἐξ ἐπιμελῶς συνστραμμένων φύλλων, τὸ ἀμιγῆς κόνεων ἢ ξένων φύλλων καὶ τὸ ἔχον ὀσμὴν ἀσθενῆ μὲν ἀλλὰ λεπτῶς ἀρωματικὴν. Τὴν ὀσμὴν ταύτην ἀναδίδει ἰδίως τὸ ὑδατώδες ἔμβρεγμα τοῦ καλοῦ τείου, ὅπερ ὁμοίως κατὰ τὴν γέυσιν δὲν εἶνε ὀσμὴ καὶ νόσση. Ὅσῳ πλουσιώτερον τὸ ἔμβρεγμα εἰς στερεὰς ὀργανικὰς οὐσίας, τοσοῦτῳ κρείσσον· διὸ καὶ τὸ ἐκ καλοῦ τείου παρασκευαζόμενον ἔμβρεγμα ἀποφυγόμενον θολοῦται, καθίζανουσιν τῶν εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ διαλελυμένων ὀσείων, λευκώματος καὶ ἄλλων οὐσιῶν.

Συστατικὰ τὸ τέιον περιέχει θεϊνὴν (οὐσίαν τὴν αὐτὴν τῆ καφεΐνης, ἐνταῦθα ὁμοίως εἰς μεῖζον ποσόν), αἰθέρια ἔλαια, δεξτερίνην, δεψικὸν δέξυ, λεύκωμα, φυτοκυτταρίνην καὶ ἄλλα (καλλιου, νατρίου καὶ πυρίτιδος γῆς). Τὸ πράσινον τέιον περιέχει περισσώτερον δεψικὸν δέξυ καὶ αἰθέρια ἔλαια παρὰ τὸ μέλαν.

Τὸ τέιον πίνεται πάντοτε εἰς ἔμβρεγμα, ἐμβρεχόμενον τῶν φύλλων αὐτοῦ διὰ ζέοντος ὕδατος ἐντὸς καλῶς κλειομένων ἀγγείων. Βραζόμενον χάνει μέρος τῆς εὐοσμίας αὐτοῦ καὶ γίνεται μικρότερον. Ἦ ἀ καλὰ εἶδη τοῦ τείου, ἰδίως τοῦ πράσινου, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι διὰ πολλὰ κατὰ συνέχειαν ἔμβρεγματα, ἂν μετὰ τὴν χρῆσιν πάλιν ἀποξηρανθῶσι. Πλὴν ἐχέτω πᾶς τις κατὰ νοῦν, ὅτι τὸ πρῶτον ἔμβρεγμα εἶνε ἡ-θικῶς περιεκτικώτερον εἰς τὰ συστατικὰ τοῦ τείου ἢ τὸ δεύτερον, τοῦτο μᾶλλον τοῦ τρίτου κ.τ.λ.

Ὅπως δὲσκευάσωμεν καλὸν ἔμβρεγμα τείου ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν ἀγγεῖον ἐπίτηδες διὰ τὴν χρῆσιν ταύτην προωρισμένον. Τὸ ἔμβρεκτήριον (κοινῶς σαιέρα) ἐξ ἀγγλικῶ μετᾶλλου εἶνε προτιμητέον πικρὸς ἄλλου, διότι πρὸς τὴν στερεότητι καὶ τῆ ζωηρᾷ λάμψει τοῦ ἀργύρου, διατηρεῖ ἐπὶ πολὺ τὴν θερμότητα τοῦ ὕδατος εἰς τὸν ὕψιστον αὐτῆς βαθμὸν. Τὴν ποσότητα τοῦ τείου, ἣν πρέπει νὰ θέσωμεν εἰς τὸ ἔμβρεκτήριον, ὑπολογίζομεν εἰς 1 κοχλιάριον τοῦ καφέ δι' ἕκαστον κυαθίσκον. Πρὶν ἢ θέσωμεν τὰ τέιον εἰς τὸ ἔμβρεκτήριον θερμαίνομεν τοῦτο ἐπὶ τινα λεπτὰ διὰ βραστοῦ ὕδατος· καλὸν δ' εἶνε νὰ θερμαίνωται οὕτω καὶ οἱ κυαθίσκοι ἐντὸς τῶν ὁμοίων ὅα κενώσωμεν τὸ ἔμβρεγμα. Εἶτα τοῦ ἔμβρεκτηρίου θερμυθέντος διὰ τοῦ θερμοῦ ὕδατος, ὅπερ εἶτα ἐκχέομεν, θέτομεν ἐντὸς τὸ ξηρὸν τέιον καὶ ἐπιχέομεν ὕδωρ βραστὸν, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀλίγον, ὅπως διαθρέξωμεν τὰ φύλλα τοῦ τείου καὶ διευκολύνωμεν τὴν ἐκτύλιξιν αὐτῶν, μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγων στιγμῶν βίπτομεν καὶ ἄλλην ποσότητα ἐκ τοῦ βραστοῦ ὕδατος καὶ μεταγγίζομεν τὸ ἔμβρεγμα ἐντὸς τῶν κυαθίσκων· τότε κατὰ βούλησιν δυνάμεθα νὰ θέσωμεν καὶ σταγόνας τινὰς κρέμας ἢ ψυχροῦ γάλακτος, ἢ πνευ-

ματώδους τινος ποτοῦ, ρουμίου, αἰνοπνεύματος κ.τ.λ.

Τὸ τέιον πινόμενον ὡς ποτὸν τὴν πρῶτην ἢ τὴν ἐσπέραν ἐκδηλοῖ τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν ὅσῳ καὶ ὁ καφές. Ἐπειδὴ περιέχει μικρὸν ποσὸν λευκώματος, μηδαμινὴ εἶνε ἡ σημασία αὐτοῦ ὡς ποτοῦ ὀρεπτικοῦ. Ὡστε ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν αἰθερίων ἐλαίων καὶ τῆς τείνης. «Τὸ τέιον, λέγει ὁ Moloschott, αὐξάνει τὴν δύναμιν τοῦ κατεργάζεσθαι τὰς ἐντυπώσεις διὰ τῶν αἰσθητηρίων· ὁ πίνων τέιον ἄγεται εἰς βαθεῖας σκέψεις καὶ ἡ προσοχὴ δεσμεύεται εὐκόλως ἐπὶ ὠρισμένου τινὸς ἀντικειμένου, καίτοι αἱ σκέψεις εἶνε ζωηρότεραι». Ὡστε ἐνῷ ὁ καφές ἐγείρει τὴν φαντασίαν τὸ τέιον διεγείρει τὴν κρίσιν.

Ἐπειδὴ τὸ ξηρὸν τέιον διαποτίζεται εὐκόλως καὶ ἀπὸ τὰς ἀσθενεστέρων ὁμᾶς ἀνάγκη νὰ ἀποφεύγωμεν νὰ θέσωμεν αὐτὸ πλεῖστον οὐσιῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δόμησιν. Πρὸς τοῦτο κλειόμεν αὐτὸ ἐντὸς μεγάλου κιβωτίου κεκλεισμένου διὰ φύλλων μολύβδου.

Σ. Μ.

Π ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Μεγάλη διὰ τοὺς φιλοθεάμονας κατ' ἔτος ἀνατέλλει (μολονότι σπανίως καὶ ὁ ἥλιος μετ' αὐτῆς) ἡ ἐννάτη τοῦ Νοεμβρίου ἐν Λονδίνω.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην γίνεται ἀλλαγὴ δημαρχου.

Ἐν μόνον ἔτος δύναται νὰ κρατήσῃ τὴν ἐξουσίαν ὁ λόρδος δῆμαρχος τοῦ Λονδίνου, κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καταθέτει μὲν αὐτὴν ὁ πρῶτος, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἕτερος ἐκ τῶν δημογερόντων ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκλαγείς.

Ὁ λόρδος δῆμαρχος τοῦ Λονδίνου δὲν εἶναι ἀπλοῦς δῆμαρχος ὡς παρ' ἡμῶν ἐννοεῖται, εἶναι ὅ,τι ἐμφανίζει καὶ ὁ ἕτερος αὐτοῦ τίτλος, «ἀστυκὴς βασιλεὺς» βασιλεύει ἐπὶ τοῦ Ἄσπεως τοῦ Λονδίνου, τοῦ περιτοχιζομένου, ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων, μέρους τοῦ Λονδίνου, τοῦ μέρους ἐν ᾧ διεξάγεται τὸ μεγαλειότερον τοῦ κόσμου ἐμπορίον, ἐν ᾧ καίτοι ὁ πύργος τοῦ Λονδίνου, ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας μετὰ τῶν, δίκην κατακομῶν, ὑπογείων αὐτῆς πεπληρωμένων κατεργασμένου τε καὶ ἀκατεργάστου χρυσοῦ, καὶ τέλος τὰ ἐμπορικὰ καὶ τραπεζικὰ καταστήματα μετὰ μυσθίου αὐτῶν πλοῦτη καὶ αἱ οἰκίαι ἢ μᾶλλον τὰ πλάτια τῶν ἐμποροπραγῆκων τοῦ Ἄσπεως!

Ἡ ἐξουσία τοῦ λόρδου δημαρχου, περιτοχιζομένου καὶ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, εἶναι ἀπύλουτος ἐντὸς τοῦ Ἄσπεως. Ἡ ἀστυνομία ὑπάγεται εἰς αὐτὴν καὶ πᾶς τις συλλαμβανόμε-

νος ἐπὶ πταίσματι, ἐγκλήματι ἢ κακούργηματι προσάγεται τὴν ἐπιούσαν τῆς συλλήψεως αὐτοῦ ἐνάπιον τοῦ λόρδου δημαρχου, ἐξαποκύντος χρέη ἀνακριτοῦ, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐάν μὲν θεωρηθῇ ἐνοχος παραπέμπεται εἰς τὰ δικαστήρια, ἐάν δὲ θεωρηθῇ ἀθῶος ἀπολύεται. Ἀρχαίον ἐπικρατεῖ εἶθιμον ὅπως ἐάν τὴν ἡμέραν κατ' ἣν ὁ λόρδος δῆμαρχος καταλάβῃ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνακριτικῆς ἐδρας θέσιν αὐτοῦ οὐδεμία ἤθελε παρουσιασθῇ ὑπόθεσις πρὸς ἐξέτασιν δωρεῖται τῷ δημαρχῷ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἐν ζυγῶς λευκῶν περιχειρίδων.

Οὐδαίς, οὐδ' αὐτὴ ἡ κυβερνητικὴ δύναται νὰ προβῇ εἰς τι ἐντὸς τοῦ Ἄσπεως ἀνευ προηγουμένης ἀδείας του· καὶ ἡ βασιλισσα δὲ αὐτὴ προκειμένου νὰ διέλθῃ ἐν παρατάξει διὰ τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου καὶ ἀναγκασθῇ νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ ἐντὸς τοῦ Ἄσπεως, αἱ πόλεις ἀπασαὶ κλείονται ἐκ τῶν προτέρων καὶ ἡ βασιλικὴ συνοδεία ὀφείλει νὰ σταθῇ πρὸ τῆς κυριωτέρας καὶ διὰ σαλπικητῶν ζητήσῃ παρὰ τοῦ δημαρχου καὶ τοῦ δήμου τὴν ἀδειαν νὰ εἰσέλθῃ. Ὁ λόρδος δῆμαρχος τότε, ἐν μεγαλοπρεπεστάτῃ στολῇ, προεξάλλει τὴν κεφαλὴν ἐκ τινος μικρῆς θυρίδος καὶ ζητεῖ διαβεβαιώσεις ὅτι ὁ συνοδεύων τὴν βασιλισσαν στρατὸς δὲν ἐρχεται μὲ κακὰ προθέσεις, καὶ μόνον ἀφοῦ λάβῃ τὴν τοιαύτην διαβεβαίωσιν ἐκ στόματος αὐτῆς τῆς βασιλισσῆς ἐξέρχεται δι' ἐτέρας θυρίδος καὶ προσφέρει αὐτῇ τὰς χρυσᾶς κλειδας τοῦ Ἄσπεως ἐπὶ χρυσοῦ δισκου, τὰς ὁποίας λαμβάνουσα ἡ Α. Μ. ἐγχειρίζει εἰς τινα τῶν ὑπασπιστῶν τῆς, ὅστις δι' αὐτῶν (δηλοῦν) ἀνοίγει τὰς πόλεις καὶ εἰσέρχεται ἡ βασιλικὴ συνοδεία προπορευομένη μετ' ἀπειροπληθούς συνοδείας τοῦ λόρδου δημαρχου καὶ διαβεβαιουόντος τοὺς ποθηθέντας φιλοπόχους κατοίκους, ὅτι οὐδαίς κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸ Ἄστυ, ἐνῷ ἐξ ἄλλου οἱ τοῦ δημαρχείου ὀπλοφόροι ἐπιτηροῦσι καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα τῶν στρατιωτῶν.

Τὸ δημαρχεῖον τοῦ Λονδίνου εἶναι ἀρχαῖον παμύγεθες κτίριον γοθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Μισερχόμενος τις ἐντὸς τῆς αὐλῆς αὐτοῦ βλέπει ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἐναντίων δύο γιγαντιαία ἀνθρώπινα σώματα ἐν πλήρει σιδηρᾷ πανοπλίᾳ καλούμενα Γόγ καὶ Μαγόγ, φύλακας ἀγρόπνου τοῦ δημαρχείου. Σύγκαιται δὲ τοῦτο ἐκ διαφόρων μεγαλοπρεπῶν αἰθουσῶν διακεκοσμημένων κατὰ τὸν μεσαιωνικὸν συρμὸν, ὧν κυριώτεροι εἰσὶν ἡ τοῦ Ἀνακριτηρίου, τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τῆς Αἰθούσης τῶν Συμποσίων. Ἀπαντα τὰ ἐπιτραπέζια σκεῆτα τῆς αἰθούσης ταύτης εἶναι ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Εἰς τὴν αἶθουσαν λοιπὸν τῆς Βιβλιοθήκης ἐργάζεται ὁ μέχρι τῆς σιγμῆς λόρδος δῆμαρχος ἐκτὸς τὴν ἐννάτην τοῦ Νοεμβρίου καὶ παραδίδει τὰ σῶμα-βολα τῆς ἐξουσίας, συνιστάμενα ἐκ πατριωπα-

δότων παρασημῶν, ἐνδὲ σκήπτρου καὶ μιᾶς σπάθης, εἰς τὸν διάδοχον αὐτοῦ. Ἅμα παραλαβὼν ταῦτα οὗτος κινεῖ ἐν μεγάλῃ παρατάξει πρὸς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Οὐέστμινστερ, ἐνθα περιμένουσιν αὐτὸν ὁ λόρδος καγγελάριος ἢ ἀρχιδικαστῆς μετ' ὄλων τῶν δικαστικῶν τοῦ Κράτους ἵνα δώσῃ αὐτῷ τὸν νενομισμένον ὄρκον.

Οὐδὲν μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐνταυτῷ κομικώτερον τῆς παρατάξεως ἢ ἐπιδείξωσι ταύτης τοῦ λόρδου δημαρχου.

Ἀντὶ πάσης ἄλλης περιγραφῆς δίδωμ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐφετεινῆς παρατάξεως.

Ἡ συνοδεία κινεῖ ἐκ τοῦ δημαρχείου τὴν 12^{ην} ἀκριβῶς.

Προπορεύεται ἡ μουσικὴ τῶν γρεναδιέρων καὶ ἡ μουσικὴ τῆς πολιτοφυλακῆς τοῦ Λονδίνου, ἔπονται δὲ α' ἡ ἀξιοσέβαστος συντεχνία τῶν πτεριστοροποιῶν: Ὑδραγωγεῖς φέροντες τὴν σημαίαν τῆς ῥηθείσης συντεχνίας, τὴν βασιλικὴν σημαίαν, τὴν ναυτικὴν σημαίαν, τὴν σημαίαν τοῦ Ἄσπεως τοῦ Λονδίνου, τὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ τὰς σημαίας τῶν διαφόρων δημογερόντων. Ὁ ῥαβδόχος τῆς συντεχνίας μετὰ τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ. Ὁ γραμματεὺς τῆς συντεχνίας ἐντὸς τοῦ ἄρματος του. Οἱ ἐπίτροποι τῆς συντεχνίας ἐντὸς τῶν ἀμαζῶν αὐτῶν. Ὁ πρωτομαίστωρ τῆς συντεχνίας (συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱερέως) ἐντὸς τῆς ἀμάξης αὐτοῦ, συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. β' Ἡ ἀξιοσέβαστος συντεχνία τῶν πεταλωτῶν: Ἡ μουσικὴ τοῦ 1^{ου} τάγματος τῶν σωματοφυλάκων. Ὑδραγωγεῖς φέροντες τὰς ἀκούθους σημαίας: τὴν βασιλικὴν, τὴν ναυτικὴν, ἀγγλικὴν, τὴν τοῦ Ἄσπεως καὶ τὴν τῆς συντεχνίας. Ὁ ῥαβδόχος τῆς συντεχνίας ἐν στολῇ. Ὁ γραμματεὺς ἐφ' ἀμάξης. Οἱ ἐπίτροποι ἐντὸς τῶν ἀμαζῶν αὐτῶν. Ὁ πρωτομαίστωρ τῆς συντεχνίας ἐντὸς τῆς ἀμάξης αὐτοῦ, συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. γ' Ἡ ἀξιοσέβαστος συντεχνία τῶν ἀρτοποιῶν: Ἡ μουσικὴ τῆς φρουρῆς τοῦ Λονδίνου. Ὑδραγωγεῖς φέροντες τὴν τῆς συντεχνίας καὶ τὴν βασιλικὴν σημαίαν. Ὁ ῥαβδόχος τῆς συντεχνίας ἐν στολῇ μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του. Ὁ γραμματεὺς ἐντὸς τοῦ ἄρματος του. Οἱ ἐπίτροποι ἐντὸς τῶν ἀμαζῶν των. Ὁ πρωτομαίστωρ (συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς συντεχνίας) ἐντὸς τοῦ ὀχήματός του, συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. δ' Ἡ ἀξιοσέβαστος συντεχνία τῶν οἰνοπωλῶν: Ἡ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ. Ὁ ῥαβδόχος τῆς συντεχνίας μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του ἐν στολῇ. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τῶν ὀδοθεραπευτῶν, φέρων ἀσπίδα. Εἰκόσιν ὀδοθεραπευτῆς φέροντες ἀσπίδας. Ὁ κτὼ πρωταρχοφόροι οἰνῶν ἐν στολῇ οἰνοπωλῶν. Πρωτοπορθημεῖς οἰνῶν ἐν πλήρει στολῇ. Διάφοροι ὑπάλληλοι οἰνοπωλῶν φέροντες τὴν σημαίαν τῆς συντεχνίας καὶ ἄλλας. Ἡ σημαία τοῦ Ἐξ.

λόρδου δημάρχου, ο γραμματεὺς τῆς συντεχνίας ἐντὸς τοῦ ἔργατος τοῦ συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος τῆς συντεχνίας. Οἱ ἐπίτροποι ἐντὸς τῶν ἀμαξῶν αὐτῶν. Ὁ πρωτομαίστωρ (συναδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς συντεχνίας) ἐντὸς τοῦ ὀχήματός του, συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. ε') Ἡ μουσικὴ τοῦ 3ου τάγματός τῆς ἐθνοφυλακῆς. Δεκατρεῖς ἰσθὶοὶ ἐ-λέφαντες μετ' ἀνατολικῶν ἐπιβλημάτων ὀδηγοῦμενοι ὑπὸ Ἰνδῶν καὶ πεζῶν ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ἐξ σημαίαι τῶν δημοτικῶν παρέδρων. Ἐκατέρωθεν ἐκάστης σημαίας ἀνὰ εἰς ἵππότης ἐν πλήρει σιδηρᾷ πανοπλίᾳ φέρων λόγχην καὶ ἀσπίδα καὶ ἵππεύων ἵππον πολεμικόν. ζ') Ἡ μουσικὴ τοῦ 3ου τάγματός τοῦ παροβολικοῦ. Ἡ σημαία τοῦ δήμου τοῦ Λονδίνου φερομένη ὑπὸ τεσσάρων ἀλοσκομῶν ἐν στολῇ. Οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ δήμου ἀλοσκομοὶ. Οἱ ἀξίωματικοὶ τοῦ δήμου. Σαλπικταὶ Διάφοροι Δημογέροντες. Δύο ἐφιπποὶ πεταλωταί. Σαλπικταί. Ὁ πρῶτος λόρδος δήμαρχος. Ἐφιππος μουσικῆ. Οἱ ὑπηρετὰι τοῦ λόρδου δημάρχου ἐν ἐπισημοῖς στολαῖς. Ὁ τοῦ Ἄστεως καταλυματίας ἐφιππος. Οἱ τοῦ Ἄστεως σαλπικταί. Η Α. Β. Ὁ λόρδος δήμαρχος ἐν μεγάλῃ στολῇ, κατὰ τὸν μεσαιωνικὸν συρμὸν, φέρων καὶ πορφύραν, κάθεται ἐντὸς τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ὀλοχρύσου ὀχήματος, συρομένου ὑπὸ ἑξ ἵππων, συνοδεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ ἱερέως, τοῦ σκηπτοφόρου του καὶ τοῦ κήρυκος. Λόχος Ὀυσσάριων.

Ἡ ἀπὸ τοῦ δημαρχείου μέχρι τῶν ἀνακτόρων τοῦ Οὐέστμινστερ ἀπόστασις διανύεται συνήθως ἐφ' ἀμάξης ἐντὸς ἡμισείας ὥρας, πλὴν ἢ ἐν λόγῳ συνοδείᾳ κινουσα κατὰ τὰς δώδεκα ἀκριβῶς μόλις καταρθίνει νὰ φθάσῃ εἰς Οὐέστμινστερ κατὰ τὰς τρεῖς μ.μ. ἀκολουθοῦσα ὁδὸν λιαν κυκλοτερῆ.

Ἐν ἐπὶ τούτῳ αἰθαύστῃ τοῦ Οὐέστμινστερ περιμένονσι τὸν δήμαρχον ὁ λόρδος καγγελάριος μετὰ τῶν δικαστῶν τοῦ Κράτους, παρ' οἷς καὶ εἰσάγεται ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ἄστεως ὅστις καὶ συνιστᾷ αὐτὸν ὡς ἱκανὸν νὰ ἀναλάβῃ τὰ εἰς τὸ ἀξίωμα λόρδου δημάρχου ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα.

Ὁ λόρδος καγγελάριος μετὰ τινὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου παρατηρήσεις λαμβάνει παρὰ τοῦ λόρδου δημάρχου τὸν γενόμενον ἔρκον, μεθ' ἧς ἡ συνοδεία κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, πλὴν ἢ δὴ ἀκολουθουμένη καὶ ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ὑπουργῶν, πρέσβειων καὶ τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων ἀπάντων ἐφ' ἀμαξῶν, ἐπιστρέφει δι' ἑλλης ὁδοῦ εἰς τὸ δημαρχεῖον, ἐνθα λαμβάνει χώραν συμπόσιον, ἐν ᾧ παρακάθονται ἅπαντες οἱ ἔνω βηθέντες, καὶ ἐν ᾧ ἀπαντῶν εἰς πρόπασιν τοῦ λόρδου δημάρχου ὑπὲρ τῶν ὑπουργῶν, ὁ κατὰ καιρὸν πρωθυπουργὸς ἐκφωνεῖ λόγον ἐν ᾧ ἐκθέτει τὴν πορείαν τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν σπουδαιότερων ζητημάτων τῆς ἡμέρας.

Ἰσως ἢ ἀνωτέρω θεατρικὴ περιγραφή φανῇ παράδοξος καὶ ἀπίστευτος, πλὴν μὴ λημονώμεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἔθνος χαίρει τοσαύτην φήμην πρωτοτυπίας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἄθλη καὶ ἔθιμα ὅσον τὸ ἀγγλικόν.

ΠΟΘΕΝ ΠΗΓΑΖΕΙ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΕΝ ΤΩ ΓΕΝΕΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ;

(Ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἐγδοῦ Κουνι «Τὸ νεώτερον πνεῦμα» ἐπιγραφόμενου. Μετάφρασις Ν. Ρ. Πολίτου).

Τὰ ζῶα κέκτληται αἰσθητὴν τινα τοῦ καλοῦ, ὡς πρὸς τὰ ὁμοειδῆ ἢ τὰ εἰς συγγενῆ εἶδη ἀνήκοντα. Ἐκλέγουσι πρὸς σύζευξιν οὐ μόνον τὸ ἰσχυρότατον, ἀλλὰ τὸ κάλλιστον, τὸ πλεονεκτοῦν τῶν ἄλλων εἴτε κατὰ τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων τῶν πτερῶν αὐτοῦ, εἴτε κατὰ τὴν ἔντασιν ἢ τὴν εὐτροφίαν τῆς φωνῆς, εἴτε κατὰ τὸ ἄσμα, τὸν κόσμον, τὴν χάριν, ἢτοι τὰ κερτημένα ὡς πλείστους τῶν οὐσιαστικῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ εἶδους αὐτῶν. Οὕτω δὲ, ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει διατελοῦντα, τὰ εἶδη τῶν ζῶων δὲν ἐκφυλίζονται. Δὲν ἐπιφυλάσσεται αὐτοῖς παρακμῆ.

Ἐν ᾧ αἱ τῶν ἀνθρώπων φυλαὶ προφανῶς ἐξαρτῶνται, τὰ ἐν ἐλευθερίᾳ διαιωόμενα ζῶα ἐν ταῖς αὐταῖς χώραις εὐδοκίμουσι διαρκῶς. Τὰ μαστοφόρα, τὰ πτηνὰ τῆς Περσίας, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἑλλάδος εἶδον ἐποχὰς βίας πολιτισμοῦ παρερχομένου καὶ μένουσιν οἷα ἦσαν ἐπὶ τῶν Φαρακῶνων καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων. Ἡ πτώσις τῆς Αἰγύπτου οὐδ' ἀκριβοῦς ἤγγισε τὴν ἐπὶ τῶν καθ' ἑκατομυρίων ὀθῶν φυλεῦντα πελαργόν. Ἡ γλαυῆ ἐπέζη τῆς Παλλάδος Ἀθηνῶν καὶ ὁ ἀετὸς τοῦ Διός· οὐδὲ πτερόν ἀπόλεσαν ἐν τῇ πτώσει τῶν θεῶν. Αἱ ἀηδόνες τοῦ Κολωνοῦ οὐδέποτε παραλλάσσουσι τὴν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ τοῦ καλοῦ αἰσθησις οὐδέποτε παρ' αὐταῖς μετεβλήθη. Ἀγαπᾶσι καὶ νῦν ὅτι καὶ τότε ἠγάπων. Ἐν τῇ ἀλλεπαλήθῃ τῶν χρόνων διαδοχῇ ἐξηκολούθησαν ζητοῦντα τὸ κάλλιστον τοῦ ἑαυτῶν εἶδους· οὕτω δὲ διετηρήθη τούτο ἀναλλοίωτον καὶ ἀμειλίχον.

Τὸ αἶσθημα τοῦτο τοῦ ἔρωτος πρὸς τὸ ἐξέχον, συντηρεῖ καὶ προφυλάσσει τὸ γένος τῶν ζῶων κατὰ τῶν μεταβολῶν τῶν ἐποχῶν. Μόνος ὁ ἀνθρώπος ἐράται ἔστιν ὅτε τοῦ δυσειδοῦς, τοῦ ἀχρείου· τότε δὲ αἱ κοινωνικαὶ φθίνουσι καὶ οἱ πολιτισμοὶ παρερχονται.

Ἰδέτε τὰς ἀπαύστους τῶν ἀρρένων προσπαθείας ὅπως θέλῃσι τὰ θήλα· αἱ προσπάθειαι αὐταὶ τοσοῦτω διαρκεῖς εἰσίν, ὥστε μεταβάλλονται καὶ βελτιοῦνται ἐκ τούτων. Ἀδιαλείπτως προσκαλοῦσι, κελαιοῦσι, κραυγάζουσι, βομβοῦσι, μόνον καὶ μόνον, ὅπως καταστῶσιν ἀρεστοὶ εἰς τὸ ὄθλυ αὐτῶν. Συγκωνίζονται τὰς ἀντιθέσεις αὐτῶν, διὰ τῆς φωνῆς, τῆς ὄψης, τοῦ

1. Ἐστὶν ἐκ τῆς Μεταρρυθμίσεως.

ῥάμφους, τῶν ἐνύχων, τῶν κραιῶν, τῶν ὀδόντων, τῶν σιαγόνων, καὶ δὲ διαρκῆς οὗτος ἀγὼν ἕνα μόνον ἔχει σκοπὸν, τὴν κατοχὴν τοῦ καλλίτου τοῦ ἑαυτῶν εἶδους. Διὰ ταύτης δὲ τῆς συντάξεως ἀπασῶν τῶν ἑαυτῶν δυνάμεων πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, μεταδίδουσι καὶ τοῖς ἐκγόνοις τὰ ἴδια πλεονεκτήματα. Κατορθοῦσιν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν νὰ διατηρῶσιν ἀνέπαφα τὰ ὄπλα αὐτῶν διὰ νὰ παλαιώσι, τὰ ὀδοντὰ αὐτῶν ὄργανα διὰ νὰ θριαμβέωσιν ἐν τῇ μουσικῇ ἀμίλλῃ, τὸ γαμήλιον αὐτῶν πτέρωμα διὰ τὴν ὥραν τῶν γάμων.

Μόνον ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς ἡμέραις οἱ φυσιοδίφαι ἀνεγνώρισαν ὅτι εἰς τὰς συζεύξεις καὶ τὰς προτιμήσεις τῶν ζῶων ἐπικρατεῖ ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀρέσκειν, ἢ ἐπιζήτησις τοῦ καλοῦ καὶ εἰδός τι ἀνεπιγνώστου καλλαισθησίας. Ἐπὶ τοῦ Ῥωμαίου Λουκρητίου καὶ ἐπὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ Βυρβάνου, ἐπιστατέτο ὅτι τὰ πάντα ἐν αὐτοῖς διέπει ἡ ἰσχύς καὶ τυφλὴ μανία. Ἐν ᾧ τὸνναντίον ἡ ἐκλογὴ ἐξήρτηται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκ τοῦ χρώματος, τῆς μορφῆς, τῆς ὄψης. Ἐξ ὧν ἔπεται ὅτι παρὰ ταῖς ἀνθρώποις δὲν ἐξετάζονται τοσοῦτον αἱ προτιμήσεις τῶν γυναικῶν, ὅσον αἱ τῶν ὀηλέων παρὰ τοῖς ἐλευθέρως διαιωμένοις ζῴοις.

Μὴ ὑπαρχουσῶν κοινωνικῶν προκαταλήψεων παρ' αὐτοῖς, τὸ πᾶν ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔτομον καὶ ἐνταυτῷ εἰς τὸ εἶδος. Προσηλωμένοι ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, ὁ τέττιξ προσκαλεῖ ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας διὰ τῆς ἠλιουμένης αὐτοῦ φωνῆς τὸ βωθὸν θῆλυ. Ἐκεῖνο δ' ἐκλέγει οὐχὶ τὸ ἐπὶ τοῦ παραγωγότερου δένδρου ἄρρεν, ἀλλὰ τὸ μᾶλλον συνοῦν ἐν ἑαυτῷ ὅσον πλείστα πλεονεκτήματα τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τὸνναντίον, τῷ συζευγνόμενῳ κατάστασιν, τὸ πρόσωπον δὲν ὑφίσταται· οὐδὰμῶς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ ἐκλογῇ. Ἦως νὰ μὴ περιέλθωσιν οὕτως εἰς παρακμὴν οἰκογένειαι, τάξεις, λαοὶ, φυλαί;

Οὕτω δὲ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ, εἰςχωροῦν εἰς τὸ γένος τῶν ζῶων, συντηρεῖ καὶ στηρίζει αὐτό. Ὅταν τὸ αἶσθημα τοῦτο ὁ ἀνθρώπος ὑπολαμβάνῃ ἀνεφάρμοστον θεωρίαν, ὁ ἄνθρωπος ἐκπίπτει τότε κατὰ τὸ ἡμισυ τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας.

Κρίνατε ἐκ τούτου ὅποια τ' ἀποτελέσματα τῆς καταργήσεως τοῦ διαζυγίου παρὰ λαῶν τινῶν. Δύο ὄντα ἀπεχθανόμενα ἄλληλα, μὴ δυνάμενα δὲ νὰ χωρισθῶσιν, ἠνωμένα ἀκουσίως διὰ τῶν ἀδιαρρήκτων δεσμῶν γάμου μισητοῦ καὶ ἀφορήτου. Ὅποιον ἐπιγονὴν μίσους καὶ δυσμαρτίας θὰ καταλείψωσιν! Ἐὰν τὰ ζῶα ὑπέκειντο εἰς ἐνώσεις ἀχωρίστους, παρὰ τὰ ἀμοιβαία μίσση καὶ ἀπεχθείας, ἀπὸ μακροῦ χρόνου αἱ φυλαὶ αὐτῶν ἤθελον διαφθορῆ καὶ νοθευθῆ.

ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΣΙΑΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

Τὸ τελειότερον σήμερον μέσον τῆς διὰ ξηρᾶς συγκοινωνίας εἰσὶν οἱ σιδηροδρόμοι.

Παρ' ἅπασιν τοῖς ἔθνεσιν αἱ ὁδοὶ τῆς συγκοινωνίας ὑπῆρξαν ἰσχυρὰ μέσα πολιτισμοῦ καὶ πηγαὶ γόνιμοι ἐθνικῆς εὐημερίας. Ἡ ἑλληνικὴ ὁδὸν ἐν τινὶ ἔθνεϊ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἀπομόνωσιν αὐτοῦ, ἢ δ' ἀπομόνωσις ἐστὶν αὐτὴ ἡ βαρβαρότης διακινεζομένη, ὁ κοινωνικὴς μαρasmus, ἡ ἀγρία κατάστασις πιεζομένη ὑπὸ τῆς ἀκίνησιος.

Αἱ ὁδοὶ τῆς συγκοινωνίας κατατρέφουσι τὴν ἀπομόνωσιν καὶ παράγουσι τὸν πολιτισμόν. Διὰ τῆς ἐπαφῆς ἔθνεος πρὸς ἔθνος, λαοῦ πρὸς λαόν, ἐπαρχίας πρὸς ἐπαρχίαν αἱ γνώσεις τροποποιοῦνται, βελτιοῦνται καὶ τελειοποιοῦνται. Αἱ ἐφευρέσεις διαδίδονται καὶ γίνεται οὕτως ἐν τῷ κόσμῳ παγκόσμιός τις ἀνταλλαγὴ πραγμάτων, γνώσεων καὶ θεσμῶν. Διὰ τῶν ὁδῶν τῆς συγκοινωνίας προσγίγνεται ἐντονωτέρα ἐνεργητικότης εἰς τὸ ἐμπόριον διὰ τῆς ταχέως μεταφορᾶς, καὶ πλείοτερά δραστηριότης πρὸς παραγωγὴν διὰ τῆς εὐκολίας τῆς ἐξαγωγῆς· αἱ πωλήσεις πολλαπλασιάζονται, αἱ ἀγοραὶ ἀυξάνουσι, ὁ διαγωνισμὸς ἐπέρχεται· ἄμεσος δὲ τούτων συνέπεια, ἡ ἐκπτώσις τῶν τιμῶν.

Ἡ ταχύτης τῆς μεταφορᾶς εἶναι οἰκονομικὰ χρονοῦ, ἡ ἐκπτώσις δὲ τῶν τιμῶν οἰκονομικὰ χρημάτων διὰ τῶν δύο τούτων οἰκονομιῶν καθίσταται· τοῖς πᾶσι προσιτὴ ἡ ἀπόκτησις τῶν τε φυσικῶν καὶ τεχνικῶν προϊόντων.

Ὡς ἐκ τούτου ἕκαστος πρέπει νὰ ἐπιποθῇ καὶ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν τελειότερων μέσων τῆς συγκοινωνίας.

Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀρχῆς τῶν σιδηροδρόμων δὲν εἶναι ἀκριβῶς ὀρισμένη, φθίγγεται ἡμῶς βέβαιον ὅτι πρὸ αἰῶνος ὑπῆρχον ἐν Ἀγγλίᾳ ὁδοὶ παρὰ τοῖς μεγάλαις βιομηχανικοῖς ἐργαστασίαις, ἔχουσαι ἐκατέρωθεν τροχιὰς ἐκ δοκῶν. Ἰδιαιτέρως δὲ κατεσκευάζον τοικύτας παρὰ τοῖς ἀνθρακωρυχείοις.

Τῷ 1680 ἐγένοντο αἱ πρῶται σπουδαῖαι ἀπόπειραι, αἵτινες καὶ μνημονεύονται, ἐν NOW-CASHE ὑπὸ τοῦ Βωμών, θεωρουμένου τὴν σήμερον ὡς τοῦ ἐφευρετοῦ τῶν σιδηροτροχιῶν, ἢ σιδηροδρόμων. Μετὰ 20 ἔτη ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν πύξησε καθ' ὑπερβολήν. Αἱ τροχιαὶ συνίσταντο κατ' ἀρχῆς ἐκ δύο παραλλήλων σειρῶν δοκῶν, ἑκατέρως ἐφ' ἐκάστης τῶν πλευρῶν τῆς ὁδοῦ. Αἱ φορτηγοὶ ἄμαξαι, ὧν αἱ ἀψίδες τῶν τροχῶν ἦσαν ἀύλακωταὶ ἐφαρμοζόμεναι ἐπὶ τῶν ξύλων τροχιῶν, ὧν ἡ βία ἦτο κυλινδρική, ἐκύλιον εὐκόλως. Οὕτως ἐνικήθη τὸ μέγα ἐμπόδιον τῆς εὐκόλου κινήσεως τῶν ἀμαξῶν, τὸ προερχόμενον ἐκ τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ ἐδάφους.

Ἐν τούτοις ἡ ἐκ τῆς προστριβῆς ταχεῖα φθορὰ τῶν δοκῶν ὠδήγησε τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν ἀνθρακωρυχείων νὰ διατηρῶσι τὰς δοκοὺς περιβάλλοντα· αὐτὰς δι' ἐλασμάτων σιδήρου πέλος δὲ μετεχειρίσθησαν ἀντὶ δοκῶν βελβίδους ἐκ χυτοῦ σιδήρου προσκεκολλημένας ἐπὶ μεγάλων

τειμαχίων λίθων ή συνδεδεμένους διαφοροτρόπως. Από τής στιγμής τούτης ή χρήσις του σιδηροδρόμου ήρξατο.

Ενυπήρχεν όμως έτι μεγάλη έλλειψις. Έπέτυχον μόν δι' ενός ίππου να σύρωσι μέγα βάρος, άλλ' ουδόλως έσχον και αύξησιν ταχύτητος. Η έφεύρεσις αύτη του σιδηροδρόμου έτελειοποιήθη παρ' άλλου διότι τώ 1769 ο Ούάτ (Wall) έσκεψθη να χρησιμοποιήση θαυμασιώως την ελαστικήν δύναμιν του άτμου. Τώ 1770 έγινοντο πρώται δοκιμαί άτμομηχανών έφ' άμαξών εν Παρισίοις υπό του Κουνιό, μηχανικού, δέν είχαν όμως λύσει και τó πρόβλημα, ο ύφίσταται έτι άλυτον επί των άεροπύρων σφαιρών, τó τής δυνατής διευθύνσεως. Έδιδον εις την άμαξαν κίνησιν, άλλ' ούτε να την διευθύνωσιν ήδύναντο, ουδέ να την σταματήσωσιν.

Έπανειλημμένα απόπειραι και τελειοποιήσεις του μηχανισμού έφερον πρός τόν σκοπόν. Τώ δέ 1804 άτμαμάξα υπό των ΚΚ. Βιδιάν και Ριχάρδου Τρεβιθικ κατασκευασθείσα έσυρεν άμάξας φοροτισμένας επί του σιδηροδρόμου του Merthyr Thydwill.

Και όμως ή έφεύρεσις δέν έτέθη άμέσως εις πράξιν, διότι έπεκράτησεν ή έσφαλμένη δόξα, ότι οί τροχαί άτμαμάξης συρούσης μέγα βάρος ήθελον στρέφασθαι περι έαυτούς άνευ πρός τά πρόσω πορείας, ώς μη ούσης ίκανής τής εκ τής έπαφής αυτών επί των σιδηροτροχιών προστριβής να φέρη αντίστασιν. Ένώπιον τής πεπλανημένης ταύτης θεωρίας έσταμάτησεν ή θκυμασιωτέρα έφεύρεσις! Παράδοξος ή ιδιοτροπία τής ανθρωπίνης φύσεως! άφ' ενός δεικνύει τó μεγαλείόν της, άφ' άλλου την σμικρότητά της!

Διάφορα πρωτότυπα άτμαμάξων κατασκευάσθησαν τώ 1814 υπό του Πλενκσάπ, τώ 1812 υπό των Ο. και Α. Σαμπιάν και τώ 1813 υπό του Βρουντών. Κατά τά τρία ταύτα έτη ή πλάγη ύφίστατο: εζήτουν διά των μηχανισμών να επιτύχωσιν αντίστασιν. Τέλος έπεχύθη φώς διά του κ. Βλακέρτ, αποδείξαντος, ότι ή αντίστασις, ήν ήθελε παρέχει ή τραχύτης και του λειοτέρου εις τήν σφαιρικόν σώματός ήτο άρκετή να φέρη τó ποσούμενον άποτέλεσμα.

Τότε δι' άτμαμάξης του Στεφενσών κατασκευασθείσης εν έτει 1814 εις την δδόν του Killingwoll απέδειχθη, ότι ή προσκόλλησις των τροχών επί τής τροχίξς παρέχεν άρκούσιν αντίστασιν. Έκτοτε ο μηχανισμός των άτμαμάξων πολλαχώς έτελειοποιήθη. Πρώτον δά τώ 1829 είδον επί τής δδού μεταξ' Λιβερπούλ και Μαρκεστρίας άτμαμάξην διατρέχουσαν 10-12 λούγας την ώραν (τής λούγας λογιζομένης πρός 4,000 μέτρα.) Η κινήτικη δύναμις του άτμου έδαμάσθη, και ο άνθρωπος μεταχειρίζεται την άτμαμάξην ώς ίππον.

Τοιαύτη τις είναι ή πρώτη άρχή των σιδηρο-

δρόμων, ύφ' όν διασχίζεται σήμεραν ή Ερώπη και Αμερική, και διά των όποιων διαδίδεται και προάγεται καθ' εκάστην ο πολιτισμός. * *

Η ΧΑΡΑ

Ζητώ την χαράν πότ' έδώ πότ' έκει
που είναι, ειπέτε μοι που κατοικεί;
Δέν είναι εις λόφους; κ' εις όρ' ύψηλά.
Ειπέτε μοι, που ή μορφή της γελεί;

Εις βάθη κοιλάδων έπήγα ζητών
τόν βόακα είδα που πίπτει κροτών,
και παίζει και σύρει νερά καθαρά,
μαζή των δέν έπαιζε κλήν ή χαρά.

Ήχητήσ' αύτην εις σκιές των δασών.
Ήγέλιον εις φωτα άστέρων χρυσών,
πηγών εκείνδ' εις μυριόσην χλωράν,
κλήν έφαλλε θρήνος και όχι χαράν.

Ήχητήσ' αύτην εις εύθύμους χορούς,
εις δάπνων θαλάμους λαμπρούς κ' ήχηρούς,
εις φώτα, εις σκεύη χρυσά κ' άργυρά,
κλήν αύτ' εις αύτά δέν έβρέθ' ή χαρά.

Τήν έφθασα τέλος, την εύρον μακράν,
μακράν εις χωρίου κοιλάδα μικράν.
Τριγύρω της είχε παιδί' άνοσιά,
κ' έπήδα μ' εκείνα κ' έγέλα μ' αύτά.

Πού είθε, καλοί παιδικαί μου καιρού!
Εφύναξα τό τε με στηθος βαρύ.
Ήλην μόλις την είδα, πετξ ή χαρά,
και αύτ' ήν ή πρώτη κ' έσχάτη φορά.
GÖETHE.

Α ΛΗΘΕΙΑΙ

* Τό κυβερνήν θέλει είσθαι πάντοτε και πανταχού τó μεγαλύτερον έργον των ανθρωπίνων δυνάμεων, και ένεκα τούτου ή εκτέλεσις αυτου έχει ανάγκην τής βοηθείας των έξοχωτέρων ανδρών. Και τής τιμής και του συμφέροντος τής κοινωνίας ίδιον είναι, ώστε άνδρες τοιούτοι να προσκαλώνται και διατηρώνται εις την διοίκησιν των δημοσίων πραγμάτων, διότι, ουτε θεσμοθεσία, ουτε έγγραφήσεις οίσιδήποτε δύνανται ν' αναπληρώσωσιν αυτούς. Αλλά και οί τύχης τοιαύτης άξιοί άνδρες δεικνύουν άδυναμίαν, κυριεύμενοι από κάματον ή μελαγχολίαν. Η έντολή αυτών είναι ή εργασία, ή άμοιβή αυτών είναι ή άποπεράτωσις του έργου, εύρισκομένη πάντοτε εν τή εργασία. (Γκιζώ.)

* Η γυνή είναι ον ασθενές, εύπαθές, έτοιμόδακρυ, ον όπερ ο άνήρ όφείλει να περιποιήται, να ύπηρετή, να βοηθή και περιβάλλη διά των έαυτου φροντίδων, ούτινος όφείλει να στρεποποιή τον χαρακτήρα, να διαπλάττη τó πνευμα και ανυψών αύτην εις την γνώσιν των ίερών τής οικογενείας καθηκόντων να την μυσταγωγή επί τέλους εις τόν μοναδικόν αυτης εν τώ βίω προρισμόν, οστις είναι ο τής συζύγου και τής μητρού. (Michelet.)

1. Μικρόντι Α. Β. Έργον 68.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΕΠΙΘΕ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΔΡΟΠΡΟΣΙΑΣ, ΟΜΟΣ ΠΑΤΡΙΣΙΩΝ, 1.